

ב"ה

לוח יומי

הלכה למעשה

ימי החנוכה ה'תשע"ט

כולל הלכות ומנהגי ה'טבת ועשרה בטבת

יו"ל על ידי

בד"צ דק"ק קראון הייטס

כאן צוה ה' את הברכה

daytodayguide.com • \$3.00 הוקרה מומלצת

לזכות

ר' צבי מרדכי בן שרה

לרגל יום הולדתו ח' טבת
ל"שנת הצלחה"

וזוגתו מרת שלומית בת שושנה
וילדיהם:

יוסף יצחק וזוגתו מרים דבורה
וילדיהם: חנה שפרינצא, פייגא
איידול (לרגל יום הולדתה ר"ח
טבת ל"שנת הצלחה) אריה ליב

משה (לרגל יום הולדתו ט"ז
טבת ל"שנת הצלחה") וזוגתו
רבקה ובתם בת שבע
מנחם מענדל, חנה וחי' מושקא
שיחיו

גודמאן

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' אפרים זאב וועלוול
בן ר' משה הכהן ע"ה קורן

מראשוני תלמידי התמימים של
ישיבת "הדר התורה"

נפטר במוצאי ש"ק י' טבת
תשס"ג

ונזכה שיקויים היעוד "והקיצו
ורננו שוכני עפר" תיכף ומיד
ממש

נדפס ע"י זוגתו מרת אסתר
תחי' קורן

לזכות מיכאל בן חנה שיחי'
להצלחה רבה בכל מכל כל

לזכות הרה"ת אברהם מיכאל
הלוי בן שפרינצא רחל
לרפואה קרובה ושלימה

לזכות דובער שי' בן רחל
לרגל יום הולדתו ר"ח כסלו

לזכות אליהו שי' בן שרה
לרגל יום הולדתו יו"ד כסלו

לזכות רחל תי' בת שולמית
לרגל יום הולדתה י"ב כסלו

לזכות חיים צבי שי' בן שולמית
לרגל יום הולדתו ח"י כסלו

לשנת הצלחה בכל
בגשמיות וברוחניות

לעילוי נשמת

הרה"ח הרב צבי הירש
בן הרה"ח ר' יהודה ע"ה
חיטריק

נפטר ב' טבת "זאת חנוכה"
תשע"ב ת.נ.צ.ב.ה

נדפס ע"י משפחתו

לעילוי נשמת

הרה"ג וכו' הרב חיים אלעזר
ישראל

בן הרה"ג המפורסם וכו' הרב
שלמה זלמן זצ"ל ברוין

מח"ס שערים מצויינים בהלכה
על הש"ס (י"ד כרכים לע"ע)

לרגל היארציית ח' טבת
תשע"ד

"והקיצו ורננו שוכני עפר" והוא
בתוכם תיכף ומיד ממש

לזכות חנה בת רחל תי'
לרפואה שלימה וקרובה

לזכות יעקב שי' בן רחל
לרפואה שלימה וקרובה

לוח יומי

עם פרטי ההלכות והמנהגים
לימי החנוכה ה'תשע"ט

כולל הלכות ומנהגי ה' טבת ועשרה בטבת

נערך על-פי שיעורים שנמסרו
מהמרא-דאתרא וחבר הבד"צ
הרב **יוסף ישעי' ברוין** שליט"א

הזמנים שנכתבו במדריך זה הם לשכונת קראון הייטס. ולפי שאי אפשר לצמצם,
וישנם כמה גורמים היכולים להשפיע על הדיוק בזה - ראוי להקדים או לאחר את
הזמן במידת מה ולא לחכות לרגע האחרון.

ע"פ בקשת רבים, מצו"ב מטעם הבד"צ, קיצור עיקרי הלכות ומנהגי חנוכה השכיחים ונוגעים למעשה, במתכונת של לוח יום-יומי.

מקורות להמובא בפנים ניתן למצוא בשולחן ערוך ונו"כ. ספר המנהגים-חב"ד. לוח כולל חב"ד. שיחות מאמרים ואגרות קודש. ועוד ועוד.

כל הלכה הוזכרה בהזדמנות הראשונה המתאימה, אם כי כמה פעמים רלוונטית גם לימים הבאים, כפשוט.

כרגיל בכגון דא, נדפסו כמה תזכורות מענייני "הלכתא למשיחא"¹,

1) במדור "הלכתא למשיחא" נזכרו לפעמים גם דיני טומאה וטהרה, והוא ע"פ המבואר בתניא (אגה"ק סכ"ו - קמג, א) שלמות המשיח יצטרכו לידע הלכות טומאה וטהרה. (ומצות בטלות לעת"ל - היינו בתחה"מ דוקא. ואכ"מ). וכ"מ מזה שהובאו הלכות אלו ברמב"ם ביד החזקה, דאל"ה מאי דהוה הוה (וכפי שהוכיחו עד"ז בכ"מ - ראה לדוגמא שו"ת הרי בשמים ח"ג סע"ה. ולהעיר, שמשה"ק שם בדין תק"ש בכ"מ שיי"ב בי"ד שהביאו הרמב"ם - יש ליישב ע"פ שיחת ליל ג' דחה"ס תשמ"ח). ולהעיר גם מצורת הבית להתוי"ט (יחזקאל מב, כ) בטעם התרחבות גבולי הר הבית לעת"ל. וכן מוכח גם ממאמר הגמ' שדיני נגעים ואהלות יקרין בעוה"ז, וקפויין - היינו קלים להבנה (חדא"ג מהרש"א שם. בניהו שם) - לעוה"ב. (אבל ראה מה שפי' במאירי שם. וראה גם הגהות יעב"ץ ומלא הרועים שם). ועפ"ז, קיום היעוד "את רוח הטומאה אעביר וגו'" (בשלימות עכ"פ) הוא בתקופה שני' דימוה"מ, בתחה"מ, וכמובן מכ"מ. וראה גם לקו"ש ח"א ע' 221. סה"מ מלוקט ח"ב ע' רפ. סה"ש תנש"א ח"ב ע' 576 ובהערות 9-108. ועוד. ולהעיר מאג"ק חי"ז ע' שנו. ואכ"מ בזה. (ומש"כ בלקו"ש חכ"ה ע' 263 שלא יצטרכו ללמוד גם הל' שבת - בפשטות קאי בתקופה שני' דוקא. אבל, לפ"ז צ"ע הכוונה בהע' 51 שם, שכפה"נ ר"ל שהל' שבת ונדה לא נז' בתניא שם. ועצ"ב החילוק). כן להעיר מדין נט"י בזה"ז בכדי שיהיו רגילים לאכול בטהרה לעת"ל (שו"ע אדה"ז סי' קנח ס"א). וראה גם ב"ח יו"ד סוסי' קפג - לענין נדה אחרי שייבנה המקדש. (אבל באג"ק ח"ג ע' קנג שגם בתקופה ראשונה דימוה"מ ל"ש טומאת נדה, משא"כ שאר טומאות. וראה גם לקו"ש חי"ד ע' 27 הע' 59. וי"ל). וראה זה פלא, בס' שערי ג"ע (אורח צדיקים דרך ז) שבסוף אלף הששי יתנוצץ אור תוס"ש ויעביר רוה"ט והיו קצת מצות בטלות כגון פרשיות טומאה וטהרה וכו'.

[והנה, בתניא שם (קמה, ב) שהנגלות יהיו גלויים וידועים לכל איש ישראל בידיעה בתחלה בלי שכחה וא"צ לעסוק בהם. ומשמעות הדברים, שצ"ל הלימוד בהם תחילה, פ"א עכ"פ, אבל א"צ עסק. וכן פי' בלקוטי ביאורים (קארף). וכ"מ גם בסה"ש תנש"א (שם). וכן לעיל שם ע' 575, שהדגיש תיבת "לעסוק".] וכ"ה להדיא בר"ד משיחת ש"פ צו תשמ"ח. וראה גם ר"ד אחו"ק תשמ"ח).

אמנם, בהמשך הענין, ש"גם אפשר וקרוב הדבר שידעו מפנימיות התורה כל גופי התורה הנגלית כמו אברהם אבינו ע"ה ולכן א"צ לעסוק בהם כלל". (ורק ערב רב שלא יזכו למטעם מאילנא דחיי שהוא פנימיות התורה צריכים לעסוק במשנה להתיש כח הס"א הדבוק בהם). ור"ל, שלפי בי' זה, ת"ח א"צ כלל ללמוד הנגלות לעת"ל, והיינו גם ללא התעסקות. (עיי"ש בסה"ש בהערה 89. לקוטי ביאורים שם. וראה בשער האמונה פנ"ו בארוכה. וצע"ק שבכ"מ מבואר להדיא ע"ד לימוד הנגלה לעת"ל - ראה לקו"ש חט"ז ע' 39 בשוה"ג להע' 45. ר"ד משיחת יום שמח"ת תשמ"ח. כ"ח חשוון תשנ"ב. וכ"ה בכמה מאמרי דא"ח - ד"ה והמשכילים יזהירו תש"כ. הבאים ישרש תשל"ח. השמים כסאי תשמ"ח. ואולי הדיוק בתניא שם רק "גופי התורה הנגלית" (וכמ"ש לפני"ז בתניא שם, ש"יהי' גם עיקר עסק התורה ג"כ בפנימיות המצות וטעמיהם הנסתרים". ועד"ז הוא בכ"מ (ראה גם סה"ש תש"ד ס"ע 107 ואילך. סד"ה והי' ביום ההוא תשכ"ב. ועוד). ולהעיר מהמבואר בכ"מ (ראה דרך חיים סח, ד. חיים אדם לברך תרל"ח פכ"ג. סה"מ מלוקט ח"ה ע' עדר) במעלת לימוד הנפלאות דתורה מתוך גליא דתורה, בבחי' "ותלמודו בידו", משא"כ הפרטים המסתעפים, וכן שקו"ט ופולפולא דאורייתא, לאפשא לה בנגלה דתורה (ראה לקו"ש חכ"ז ע' 240. ולהעיר מד"ה הנה ישכיל עבדי תשל"ב בתחילתו. ולהעיר גם מסה"ש תש"נ ע' 357. וצ"ע בסה"ש תשנ"ב

מתוך ציפיה ותשוקה לגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש², שאז אפשר יהיה לקיימן כפשוטן להלכה למעשה מיוסד על הוראות כ"ק אד"ש בריבוי שיחות, ומהן:

"מדובר כמ"פ לאחרונה, אז לויט אלע סימנים שטייען מיר היינט אויף דעם שוועל פון דער גאולה, ווען "הנה זה (משיח) בא", ותיכף ומיד רגע לאח"ז – כבר בא. דערפון איז אויך מובן בנוגע צו דער עבודה פון אידן וואס פאדערט זיך. . אז א אידן'ס אויפפירונג אין אלע ענינים אין זיין טאג טעגלעכן לעבן אויך בזמן הזה תיכף ומיד פאר דער גאולה – איז מעין ובדוגמת דעם לעבן און הנהגה פון אידן בימות המשיח ממש. [וואס דאס איז אויך די **הדגשה המיוחדת בתקופה האחרונה בהנוגע דעם לימוד פון "הלכתא למשיחא", די הלכות וואס זיינען נוגע צו דעם לעבן פון אידן בזמן הגאולה**]."

"מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה. . שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו ממחר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה-עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתנו! נוסף לכך שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", נכללים ב"הלכות הצריכות להן" [לנשים] בכל יום כו"כ דינים דהלכות קרבנות וכיו"ב".⁴

"דער אויבערשטער **בעט** זיך ביי אידן אז זיי זאלן זיך עוסק זיין ב"סדר קרבנות". . ובכלל זיך עוסק זיין בתורת עולה כו' (וואס דורכדעם איז כאילו הקריב כו') – און דאס וועט ברענגען דעם הקריב עולה וכו' **כפשוטו** – המלך המשיח כו' בונה המקדש כו' וחוזרין כו' מקריבין קרבנות כו' ככל מצותה האמורה בתורה במהרה בימינו ממש, וכנ"ל – ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו כו' כמצות רצונך".⁵

ס"ע 27 (ואילך), ששקו"ט בתושבע"פ יבטל לעת"ל. ובפשטות י"ל, שהכוונה שם לעמל ויגיעה ("במחשכים הושיבני") לברר ההלכה, שזה ל"ש לעת"ל – ראה גם מאמרי אדמו"ר האמצעי דרושים לפסח (ע' קד). ואולי קאי בתקופה שני' דוקא. וע"ד הנת' בסה"ש שם ע' 510 – ראה בכ"ז קובץ העו"ב לך וחי"ש תשע"ה. ועצ"ע, שבשער האמונה שם מפורש שמשיח לא ישפיע נגלה. וצ"ע. וראה גם שיחת אחש"פ תשמ"ו. ולהעיר משיחת ליל ח"י אלול תשמ"ב).

ועוד כתב באו"א בתניא שם (לפנ"ז), ש"למעשה יהיו צריכים [ערב רב] לפרטי הלכות איסור וטומאה **יותר מישראל** שלא יארע להם פסול וטומאה ואיסור כי לא יאונה כו". ולכאו' לפי בי' זה, עדיין צריכים לפרטי ההלכות, אבל לא כמו בערב רב. וילע"ע].

(2) ובס' שערים מצויינים בהלכה עמ"ס זבחים שי"ז ז"ע (מכת"י אאמו"ר, ובתוספת נופך מאחמו"ר הרה"ג הרמ"ש שליט"א) בפתיחה, האריך מאד בגודל החיוב ללמוד דיני הקרבנות הנהוגים לעת"ל. ובתוך הדברים הביא פרפרת נאה מס' אמרות טהורות (תהלים קיט, קסו) על מארז"ל (שבת לא, ב) שבשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו וכו' צפית לישועה פלפלת בחכמה כו', וצ"ב מה ענין זל"ז. וגם למה לא אמר "פלפלת בתורה". אלא דשניהם ענין אחד, שאם ישיב שציפה לישועה, ישאלו אותו "פלפלת בחכמה", דחכמה זה סדר קדשים (כמבואר בשבת שם), דהיינו אם למד סדר קדשים, שהמצפה לישועה מפלפל בסדר קדשים, כי זולת זה על כרחך לא ציפה לישועה, דהא בהא תליא, והמצפה לישועה מפלפל בחכמה.

(3) שיחת שמח"ת תשנ"ב – סה"ש תשנ"ב ע' 39. – חלק מההדגשות אינן במקור.

(4) משיחה לנשי ובנות חב"ד, ספר השיחות ה'תש"נ כרך ב ע' 485.

(5) לקוטי שיחות חלק יח ע' 341.

יום ועש"ק, כ"ב כסלו

אע"פ שאדם שומע כל התורה כולה כל שבת בצבור חייב לקרות לעצמו בכל שבוע ושבוע פרשת אותו השבוע שנים מקרא ואחד תרגום. ונוהגין מטעם הידוע לגמור כל הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום ערב שבת אחר חצות. [ומצוה מן המובחר שישלים אותה קודם שיאכל בשבת שחרית, ועדיף לפני שחרית].

חייב אדם למשמש בבגדיו ערב שבת עם חשיכה [בפרט לאלו שלבשו בגדי שבת ויום טוב במשך השבוע, לכבוד חג הגאולה י"ט-כ' כסלו].

שבת קודש פרשת וישב, שבת מברכים טבת

אומרים תהלים בהשכמה כבכל שבת מברכים.

מברכים חודש טבת. המולד ליל שבת קודש 10:29 ו13 חלקים.

ראש חודש טבת ביום השבת קודש ולמחרתו ביום הראשון¹.

אין אומרים 'אב הרחמים' לפני מוסף. אך אומרים 'צדקתך' במנחה.

יום התוועדות.

הכנות לחנוכה

אין להדליק בשמן מאוס או גזול². מצוה מן המובחר להדר

1) כ"ה הלשון בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 750. ובכ"מ. וכן המנהג. וראה לקו"ש ח"כ ע' 555 בהערה. [אמנם במהדו"ק שם - באו"א]. וראה העו"ב נח תשמ"ג. חנוכה תשע"ז. התקשרות גל' נו (ועוד).

2) וה"ז מצוה הבאה בעבירה. וכן בשואל שלא מדעת, שהוא גזלן.

ו"א שבכלל צ"ל משלו דוקא (ע"פ ר"ן פסחים ד, א (בדפי הרי"ף). חי' הר"ן פסחים ז, א. רמב"ן פסחים ז, א ד"ה ואני אומר. חי' תל' הרמב"ן שם. חי' רבינו דוד שם. ריטב"א שם. תוס' ר"פ שם. ס' הפרדס ש"ט פכ"א בשמו. תמים דעים קפו. אבודרהם ש"ג. ועוד. ולהעיר משו"ע אדה"ז סרס"ג ס"ט (במוסגר). וראה שו"ת בי"צ יו"ד סי' קמה סק"ג. והוב"ד בשד"ח אס"ד מערכת חנוכה ס"ו. שו"ת בית שערים סשס"א. זכר יהוסף שבת כא, א. וראה שו"ת שבה"ל ח"ג ס"פ. משנ"ה ח"ו סי' קיח. ח"ח סרכ"ט. שו"ת שבה"ל ח"ג ס"פ. משנ"ה ח"ו סי' קיח. ח"ח סרכ"ט. וראה בארוכה שבות יצחק ח"ז סי"ד. וש"נ), וא"כ גם בשאול אינו מועיל. ואופן הקנין - במשיכה ואפילו במעות (משום מצוה). ומה"ט, כשיוצא יד"ח הדלקת ג"ח בשל אחרים, ואינו מבני ביתו, צריך להשתתף בפרוטה. וי"א שצ"ל שמן שיש בו כדי שוה פרוטה לכאו"א מהמשתתפים.

אחר שמן זית לנר חנוכה, לפי שאורו זך וצלול, ונמשך יפה אחר הפתילה והנס נעשה בו. ואם אין שמן זית מצוי, מצוה יותר בשאר שמנים שאורן זך וצלול. וכל השמנים כשרים בנר חנוכה (מלבד בשבת שיש בזה חילוקי דינים).

למען דעת: כיום מצוי בשוק שמן זית מזוייף שנמכר במחיר נמוך מאוד. השמן המזוייף הוא צהבהב יותר, פחות מריר ויותר מימי. שמן זית אמיתי אינו מבעבע או מקציף בטיגון במחבת, ולא מוציא עשן או ריחות רעים. ניתן לזהות את הזיוף באמצעות לקיחת דוגמית מהשמן והנחתה במקרר, שמן אמיתי יהפך לצמיגי יותר. כמו כן ניתן לחמם את השמן, אם לא יוצא ממנו ריח של זיתים אלא ריח ניטרואלי ולא מורגש, ככל הנראה מדובר בזיוף. וכדאי שלא לסמוך רק על סימנים הנ"ל (שאינם מובהקים), כי אם לוודא שיש חותמת של מועצת שמן זית מקומית או בינלאומית (נוסף לחותמת כשרות מוסמכת).

הידורים אפשריים בשמן זית (מהם השנויים במחלוקת, או לחלופין שמוסכם אצל רובם ככולם שאין חשש כלל): לא להשתמש בשמן זית המוגדר "רסק", POMACE. לקנות שמן זית כתית מעולה, EXTRA VIRGIN, הראוי לאכילה ולא המיועד למאור (אבל להעיר שלפעמים ההגדרה "למאור" על בקבוקי השמנים נכתבה רק בכדי להימנע ממס גבוה), והיותר זך הרי זה משובח, נזולי (לא מוצק, קרוש או קפוא).

מצוה מן המובחר לקחת פתילות של צמר גפן או חוטי פשתן, אך כל הפתילות כשרות בנר חנוכה. (יש מהדרים לא להשתמש בפתיל צף המצופה בשעווה וכדומה, כך שתחילת ההדלקה תהא בשמן זית. ויש המטבילים בשמן או שחורכים הפתילה לפני ההדלקה. ויש שהעירו בזה, שעשוי מכמה חוטים שזורים יחד, וגם מקום הלהבה משתנה במשך זמן ההדלקה וכאילו חסר בשיעור).

בנוגע לנר שעוה וכיוצא בזה – הנה ע"פ הלכה ניתן להדליק את הנר בלי שום כלי מתחתיו, ואפי' אם נאמר שצריך כלל, חלק הנר שעדיין לא נימס נחשב לכלל. ומכל מקום, דרשת חז"ל "זה א-לי ואנוהו – התנאה לפניו במצוות" כוללת גם את חנוכה – מנורת חנוכה נאה. ולכן, ראוי לו לאדם שיהיה לו חנוכיה יפה של מתכת, ומי שידו משגת יקנה חנוכיה של כסף – להידור מצוה. (יש המהדרים לא להשתמש בכוסיות זכוכית, כך שהודלקה תהא במנורת הכסף עצמה).

מנהגנו להשתמש בנר של שעה עבור ה"שמש".

בלקוטי שיחות³: "מקום לומר שגם החנוכיות [לחנוכה, ולא רק בציור המנורה למשכן ולמקדש] כדאי לעשות קניהן באלכסון . . ולמה לשנות בגוף המנורה שקניה היו ביושר ולא כחצי עיגול".

כתב הרמב"ם: "מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד. וצריך אדם להיזהר בה כדי להודיע הנס ולהוסיף בשבח האל והודיה לו על הנסים שעשה לנו". וכל אחד מישראל, בין איש ובין אשה חייב במצות נר חנוכה. ואפי' עני המתפרנס מן הצדקה, מוכר כסותו וקונה שמן להדליק נר חנוכה. כמובן, שיכולים לצאת ידי חובה בהדלקת בעל הבית [וכן המנהג בנוגע לנשים כדלקמן. וכמובן, לא יענו ברוך הוא וברוך שמו].

זאת למודעי: אף שהדעת נוטה שמי שאין לו בית אינו חייב לקנות או לשכור בית עבור קיום מצוה זו⁴ – מ"מ, מובן ופשוט שמצד חביבות המצוה אין מקום להפקיע בידים חיוב המצוה. ואשר לכן, **הנוסעים ממקום למקום, יסדרו מבעוד מועד את זמני הטיסות באופן שיוכלו להדליק נר חנוכה בעצמם בזמנו ובמקום מגוריהם.** ומצוה בהם יותר מבשלוחם. [המתאכסן שלא בביתו מדליק נר חנוכה במקום האכסניא. אבל באם בשעת שקיעת החמה, זמן חובת ההדלקה, כבר אינו "ביתו", ולדוגמא שעוזב את האכסניא מיד אחרי ההדלקה ונוסע למקום אחר, ספק גדול אם יוצא שם ידי חובת הדלקת נר חנוכה. ואכ"מ⁵].

וכאן המקום להזכיר, גם בנוגע להמסדרים מסיבות חנוכה לילדים או לקרובים וכדומה, שיארגנו המסיבות בזמן ובאופן המתאים, שהמסובים יוכלו להדליק נר חנוכה בזמן בביתם. [מומלץ שלא לארגן מסיבת חנוכה בשעות הערב המוקדמות, כלומר מחצי שעה לפני השקיעה עד לזמן צאת הכוכבים. כן אסור להתחיל בסעודה חצי שעה לפני זמן ההדלקה. כפשוט,

(3) חלק כא ע' 169 בהערה 44.

(4) וידוע הפלוגתא בזה. וכבר העירו מדברי הרמב"ם "יש מצות עשה שאדם חייב להשתדל ולרדוף עד שיעשה אותה . . ואלו הן הנקראין חובה לפי שאדם חייב על כל פנים לעשות. ויש מצוה שאינה חובה אלא דומין לרשות כגון מזוזה ומעקה שאין אדם חייב לשכון בבית החייב מזוזה כדי שיעשה מזוזה אלא אם רצה לשכון כל ימיו באהל או בספינה ישב. וכן אינו חייב לבנות בית כדי לעשות מעקה . . [ובהמשך הדברים מביא הרמב"ם דוגמא ל]מצוה שהיא חובה מדבריהם כגון הדלקת נר חנוכה", וכן העירו מדברי התוד"ה הרואה סוכה מו, א. ואכ"מ.

(5) והארכנו בזה במק"א.

שבאם המסובים אינם מתאכסנים במקום המסיבה, שלא יוצאים ידי חובת הדלקת נר חנוכה שם].

בשיחת אור לח' טבת תשמ"ז: ידוע ש"ואת יהודה שלח להורות לפניו] גשנה" הם ד' האותיות שע"ג הסביבון (ר"ת נס גדול הי' שם) כמנהג ישראל ("תורה היא"), כפי שראו גם בבית רבותינו נשיאינו, וכידוע שישנם כו"כ רמזים בנוגע לסביבון וכל פרטיו, כמבואר בספרי טעמי המנהגים⁶.

זמנים - קראון הייטס

הערה: זמן השקיעה המופיע ברשימה זו הוא הרשום בלחות (שקיעה במישור בגובה פני הים). בהדלקת נר חנוכה יש לחשב לפי חשבון שקיעה האמיתית המאוחר בכמה דקות.

גם לפלג המנחה (ט' שעות זמניות ומחצה, המחושב בלוחות ע"פ אורך היום מהנץ החמה עד לשקיעתה בגובה פני הים), נכון להוסיף כמה דקות מכמה טעמים.

יום ראשון, כ"ד כסלו, נר א' דחנוכה:

פלג המנחה 3:30

שקיעה 4:28

חצות הלילה 11:45

יום שני, כ"ה כסלו, נר ב' דחנוכה:

פלג המנחה 3:30

שקיעה 4:28

חצות הלילה 11:45

יום שלישי, כ"ו כסלו, נר ג' דחנוכה:

פלג המנחה 3:30

שקיעה 4:28

חצות הלילה 11:46

יום רביעי, כ"ז כסלו, נר ד' דחנוכה:

פלג המנחה 3:30

שקיעה 4:28

חצות הלילה 11:46

יום חמישי, כ"ח כסלו, נר ה' דחנוכה:

6 ונת' גם בספר השיחות תשמ"ח ע' 360 הערה 32. וראה גם לקו"ש חי"ב ע' 33 בשוה"ג. אג"ק ח"ט ע' סו. ולהעיר גם משיחות קודש תשל"ז ח"א ע' 357.

פלג המנחה 3:30

שקיעה 4:28

חצות הלילה 11:47

יום ערב שבת קודש, כ"ט כסלו, נר ו' דחנוכה:

פלג המנחה 3:30

הדלקת נרות 4:10 (18 דקות קודם השקיעה)

מוצאי שבת, אור לא' טבת, נר ז' דחנוכה:

מוצש"ק 5:14

חצות הלילה 11:48

יום ראשון, א' טבת, נר ח' דחנוכה:

פלג המנחה 3:30

שקיעה 4:28

חצות הלילה 11:48

יום ראשון, כ"ד כסלו, ערב חנוכה

במנחה – אין אומרים תחנון.

המעלה דערב חנוכה על כל ערב יום טוב – ראה שיחת מוצ"ש וישב תשל"ט.

מדליקים⁷ נר חנוכה בבית הכנסת ומברכים עליו משום פרסומי ניסא. אין לברך על הדלקה בבית הכנסת כשאין עשרה שיראו את הנרות. וטוב שיהיו עשרה בשעת אמירת הברכות.

בבית הכנסת, מניחים החנוכיה בצד דרום כשהנרות מסודרים ממזרח למערב, ומקומם גבוה, למעלה מעשרה טפחים (משא"כ בבית כדלקמן). [ב770 אין מהדרין להדליק בשמן זית. וכן הוא ב(רוב) ביהכנ"ס⁸. ב770 המנהג שהמדליק עומד

---

7) מקפידים שההדלקה תהא ע"י גדול המחוייב במצוות. וראה אג"ק ח"ל ע' כד מענה מיום כ"ג חשוון תשל"ה לצא"ח. ולהעיר מסה"ש תשנ"ב ע' 190.

8) שכן המנהג בפועל – כ"ה בכ"מ: ראה מנהגים דבי מהר"ם סדר חנוכה (אלא שכותב שמ"מ מצוה מן המובחר בשמן זית). נר מצוה למהר"ל ד"ה כתב הרא"ש (אף שמפקפק בזה, ולשיטתו אין יוצאים בשעוה בכלל. ובס' הזכרון פרנקל הובא כת"י נכד מהר"ל שהכריח שישנו המנהג בביהכ"נ אבל בבית לא הי' יכול לבטל). מנהגים דקהילתנו (פיורדא סמ"ז). וכ"מ במנהגים דק"ק וורמישא. וראה מו"ק (להיעב"ץ) סתרע"ה (ועיי"ש ג"כ שמצוה מן המובחר בשמן זית. וכ"כ בכה"ח סתרע"ג סקי"ג). שו"ת חת"ס או"ח סי' קפו (שרובם מדליקים בנרות שעוה. אבל ראה אלף כתב ששצ"ז). דרכי חיים ושלום סתתי"ט. ועוד.

פניו לדרום ואחוריו לצפון⁹].

כדאי לסדר את החנוכיה לפני התפלה שלא לבלבל את המתפללים באמצע התפלה.

מנהגנו שבבית הכנסת מדליקים את הנרות בסיום תפילת מנחה לפני עלינו. ואין צריך להמתין לשקיעה אלא מפלג המנחה יכול להדליק. והש"ץ מברך עליה (בפעם הראשונה) את שלושת הברכות. [בלילה הראשון לא ידליק בבית הכנסת מי שהוא אבל רח"ל].

אין להדליק עד שיגמור כל הברכות. בלילה הראשון מדליק נר אחד בצדה הימני של החנוכיה.

אין אדם יוצא ידי חובתו בהדלקת נר חנוכה שבבית הכנסת (וכן בהדלקות הפומביות ברחובה של עיר. ונכון לעורר על כך בהדלקות הפומביות ובמצעים, כדלקמן) וצריך לחזור ולהדליק בביתו. ואפילו הש"ץ צריך לחזור ולהדליק בביתו בברכות, ואם אין לו בני בית להוציאם ידי חובה לא יברך עוד פעם שהחיינו¹⁰.

ליל שני, אור לכ"ה כסלו, א' דחנוכה

גם בזמן הזה שמדליקים בפנים טוב להזהר להדליק בזמנה¹¹.

ובמכ"ש מזה שגם בבית נהגו בכ"מ בשעוה (ד"מ סתרע"ג סק"א. וכ"כ בהגהותיו לשו"ע שם ס"א). ולהעיר מזה שבפוסקים (ב"ח סתרע"ג ס"ג. מג"א שם סק"א. ט"ז סק"י. ועוד) הובא ע"ד ההידור להשתמש בשעוה שנטף מביהכ"נ.

ובטעם המנהג (נוסף לטעם הפשוט שבזמנם מחיר השמן זית הי' יקר מאד) – ראה שו"ת מהרי"ץ ח"א סנ"ב. וי"א להיכרא שאינו כמו נרות שבבית, שידעו שא"י בהדלקת ביהכ"נ. ובמענה (מיום א' טבת תשמ"ה): כנראה הטעם משום: (1) טרחא דציבורא, (2) לשלול דליקה, להבטיח נקיין ביהכ"נ וכיו"ב. וראה עד"ז במקו"ח סי' קלא סק"ט למנוע בנרות ביהכ"נ בכלל להדליק בשמן ויצא שכרו בהפסדו משום קוטרא ושחרותא דכותלי.

(9) וראה כה"ח סתרע"א סק"ט שכן מנהג הספרדים. שו"ת שבט סופר סכ"ד שבמקום שנהגו כך אין לשנות ממנהג. להורות נתן ח"ז סנ"א שכ"מ מסתימת הפוסקים. וראה גם בצעטיל-מענה שבהערה הקודמת שאין התייחסות לדברי השואל עד"ז.

10) שע"ת, וכ"פ בלוח כולל חב"ד.

וי"א שכ"ה גם בנוגע לברכת שעשה נסים. ויש חולקין בכל זה. ואכ"מ. ואם מכוון שלא לצאת יד"ח אז, יכול לברך בביתו.

11) וגם כשאינו פתוח לרה"ר, כבימינו שמדליקים בפנים ממש (כדמוכח בכ"מ ואכ"מ). וכמה טעמים נאמרו בזה (לחוש להסוברים שגם במדליק בפנים אינו מדליק בברכה אחר הזמן; שלכתחילה צריך לעשות כתקנת חז"ל (וע"ד דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו או שלא תשתכח תקנת חז"ל); שיהא בזמן קבוע שמא ישכח; שלא יתאחר עד שב"ב ישנים או שיתפזרו; שעיקר המצוה להדליק בזמן שבנ"א

מנהגנו בכל ימי חנוכה (חוץ מערב שבת ומוצאי שבת) להדליק את הנרות (בביתו) תיכף אחר השקיעה [האמיתית] בין מנחה לערבית. ומדייקים שהנרות ידלקו לפחות 50 דקות (חצי שעה אחר צאת הכוכבים)¹².

אם לא הספיק להדליק עד זמן תפלת ערבית, יתפלל מעריב תחלה ואח"כ ידליק.

חצי שעה קודם זמן ההדלקה, אסור לאדם להתחיל במלאכה או בסעודה, ואם התחיל צריך להפסיק. במקום הנצרך, יכול לאכול אכילת עראי, היינו פחות מכביצה המוציא או מזונות, ופירות [וכן שאר מאכלים] אפילו הרבה. ומדת חסידות להחמיר גם בזה¹³. אבל בלימוד תורה י"א שאין להחמיר כי אם משהגיע זמן ההדלקה ואילך. ויכול להעמיד שומר שיזכירנו¹⁴.

לא הדליק בזמנה, מדליק והולך עד שתכלה רגל מן השוק (כחצי שעה או יותר לאחרי שקיעת החמה או צאת הכוכבים). עבר זמן זה ולא הדליק, מדליק והולך כל הלילה עד עלות השחר (ולכתחילה יש להיזהר להדליק לפני חצות¹⁵), ובתנאי שבני ביתו ניעורים. וכדאי להקיצם (עכ"פ שנים מהם או אפילו אחד), שיוכל להדליק בברכה. אך אם הם ישנים ידליק בלא ברכה¹⁶.

אם אינו יכול להדליק נרות חנוכה בזמנו, יכול להקדים ולהדליק החל מפלג המנחה ויזהר לשים הרבה שמן בכדי שידלק חצי שעה לאחר צאת הכוכבים [ולענין ברכה - נחלקו הפוסקים¹⁷], ויש הסוברים שעדיף למנות אדם אחר שידליק בשבילו בזמן].

עדיין מתעסקים בעסקיהם; שבזמן זה עדיין בנ"א מבקרים אצל חבריהם ואיכא פרסומי ניסא; מדין זריזין מקדימין; ע"ד הסוד).

12) אופן החשבון - ראה מה שכתבנו בקובץ התמים כסלו טבת תשס"ב.

13) ע"פ הרוקח אירוסין ונשואין סנ"ג. וראה שבילי דוד סתרצ"ב סק"ב. שם סוסי' תרעב. ולהעיר מא"א מהדו"ת סתרפ"א. וראה משה"ק בשו"ת שיח יצחק סנ"ז. ובכע"ז - ראה שו"ת שאילת יעב"ץ ח"א ס"מ בתחילתו, והב"ד בשו"ת מהרש"ם ח"א ס"א ד"ה ובעיקר.

14) ראה שו"ע אדה"ז קו"א סתל"א סק"ב. סתפ"ט סי"ז. ואכ"מ.

15) ונזכר בכ"מ בשיחות קודש.

16) אבל, מי שאין לו ב"ב, ונמצא יחידי בביתו, מדליק בברכה - ראה חמד משה סתער"ב סקי"ג (נסמן בלקו"ש ח"ב ע' 817 הע' 35. ח"ל ע' 319 הע' 12. ולכאו' צ"ל: תער"ב). ר"ד משיחת ש"פ מקץ תשמ"ט. והארכנו בזה במק"א. ואכ"מ.

17) במשנ"ב הביא מברכ"י לברך. אבל בכסא רחמים עמ"ס סופרים פ"ב חזר בו ממש"כ בברכ"י. וכו"כ ס"ל דאין לברך - היעב"ץ, חת"ס. ועוד. ויל"ע במשמעות המכתב באג"ק ח"י ע' רכח. ולהעיר גם משיחת ש"פ מקץ תשמ"ה. ולהעיר שבכ"מ בדא"ח (אוה"ת חנוכה תתקמ, ב ואילך. סה"מ תר"ל ע' מג ואילך. ועוד) נת' הענין שנ"ח צ"ל דוקא אחר שתשקע החמה ולא מפלה"מ כנרות המקדש ושבתי.

ובכל אופן – עדיף להדליק בעצמו בהמשך הלילה ובברכה מאשר להקדים ולהדליק מפלג המנחה.

מי שיכול להדליק בזמן אבל אין לו זמן להמתין חצי שעה ליד הנרות, טוב שידליק בזמן ואל ידחה את ההדלקה. ויתעכב קצת זמן ליד הנרות¹⁸. ומ"מ עדיף להעמיד שומר¹⁹. (ונכון לעשות כן משום חשש סכנה).

מנהג רבותינו נשיאינו שהיו מדליקין נר חנוכה על פתח אחד החדרים ולא על סף החלון.

מי שיש לו שני בתים [או חדרים²⁰] מדליק במקום שאוכל²¹. וצריך להדליק בבית שבו הוא אוכל **בקביעות**, ולכן ההולך לאכול בבית חבירו באקראי צריך לחזור לביתו ולהדליק שם.

מחנכים את הבנים להדליק **בעצמם** נרות חנוכה. והמנהג בימינו לחנכם מגיל רך ביותר. כדאי ונכון שהילדים ידליקו נר-חנוכה בפתח חדרם הפרטי (כמובן, צ"ל באופן של זהירות מסכנה וכו').

בספר השיחות תשמ"ח²²: כדאי ונכון שבפתח חדר הילדים תהי' גם מנורת (והדלקת נר) חנוכה (נוסף לכך שבודאי יסבירו להילדים התוכן והמשמעות דהדלקת נרות חנוכה, בסגנון המובן להם) שעי"ז יתוסף יותר בענין החינוך, הן בנוגע לילדים, שכאשר רואים את מנורת החנוכה בפתח החדר **שלהם**, נעשה רושם חזק יותר בנפשם כו', והן בנוגע להחדר, "מקדש מעט", ע"ד ומעין ומרמז על חינוך ביהמ"ק בחנוכה²³.

18 במקור הענין להתעכב ליד הנרות ולהסתכל בהן – כבר העירו מרמ"א סתרע"ז ס"ג: כי חייב לראות הנרות. ולהעיר מס' הפרדס לר' אשר ב"ר חיים ש"ח פ"א שברכת הרואה היא כברכת ראיית מקום הנס. (והארכנו בזה במק"א). וראה אגרת הטיול לאחי מהר"ל בקונטרס המילואים: העולם שמח בראיית הנרות חנוכה שזוכרים הנסים. ובמקו"ח קיצור הלכות סתער"ב ס"ב: עיקר המצוה הוא שיהי' המדליק אצל הנרות ח"ש לשמוח בהם (ושם גם ע"ד נוסח הנרות הללו (מס' סופרים פ"כ): "לראותן בלבד"). ובכ"מ שיש חשש ביזוי מצוה כשמדליק והולך מיד. וראה גם שו"ת שב יעקב סכ"ב. ויש שכתבו גם מצד שמירה, כפס"ד השו"ע חו"מ סתי"ח סי"ב: שהי' לו לישב ולשמור. ובכמה ספרים נת' גם ע"ד הדרוש. וראה סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 132 הע' 82. ועכ"פ, באופן המבואר בפנים, שפיר דמי.

19 ומפי השמועה עד"ז בהנהגת כ"ק אד"ש, מעשה רב. וראה בהערה הקודמת.
 20 יש שר"ל ולחלק בד"ז. והארכנו בזה במק"א. ואכ"מ.
 21 ולהעיר מר"ד משיחת ש"פ מקץ תשמ"ח בשלילת הסברא להדליק בחדר שינה (משא"כ בחדרי הילדים, עיי"ש).
 22 ח"א ע' 162.
 23 וראה גם התוועדויות שם ע' 133. ושם ע' 91 עוד פרטים בדבר. והמסקנא

בחורים הלומדים בישיבה מדליקים בפתח חדרם האישי בפנימיה (כמובן, בהתאם לכללי הבטיחות. וד"ל)²⁴. ועד"ז בבנות הלומדות בסמינרים מחוץ לעיר, שעליהן לסדר לצאת ידי חובת הדלקת נר-חנוכה במקום דירתן. וניתן לסדר שאחת מהן תדליק עבור ובשליחות כולן.

כתב הט"ז: מי שיש לו דירה בעיר והולך פעם אחד חוץ לביתו וסועד אצל חבריו פשיטא שלא יניח ביתו וידליק בבית שהוא אוכל שם פ"א אצל חבריו אלא צריך לילך בביתו ולהדליק שם. . . בזה שיאכל כאן שעה או שתים וישוב למקומו אין שום סברא לומר שידליק שם ולא בביתו דזה הוה כאילו עומד בשעת הדלקה על רחוב העיר דאין שייך לו שם הדלקה. הגם שראיתי קצת בנ"א בשעה שאוכלים בסעודה אצל אדם אחר שולחים אחר נרותיהם ודולקים שם .. וטעות הוא בידם ואינם מבינים דבר זה²⁵.

גם נשים חייבות בנר חנוכה. הנהגת בית הרב הוא שהנשים לא מדליקות בעצמם, אלא יצאו בזה ע"י אביהן, והנשואות – ע"י בעליהן²⁶. מי שאין לה בעל או שבעלה אינו מדליק בבית, חייבת להדליק בביתה בעצמה או ע"י שלוחה. אבל אינה

– שיש לעיין ולבדוק בכל מקום לגופו של ענין את התוצאה בפועל, באיזה אופן יוסיפו בחינוך (דהילדים או הרואים). ושם בשיחה (בסרט הקלטה ולא נדפס) נז' הצדדים לחיוב ושליחה. ועיי"ש עד"ז בנוגע להדלקה ע"י בנות. אבל בשלשלת היחס שבתחילת "היום יום": "מעורר שכל ילד/ה ידליק נרות חנוכה בפתח חדרו ("בית מקדש" פרטי). וראה מאוצר המלך ח"ג ע' 128 במענה לשאלה בשנה הבאה (תשמ"ט): "שאלה לרב" (ואולי הכוונה מדין נדר). בשנת תשל"ד נתפרש להדיא ש"נתקבלה הוראה דחופה מכ"ק אדמו"ר שליט"א שכהוראת שעה תדלקנה גם הבנות נרות חנוכה". וראה דברי שלום ספר זכרון (שור) ע' נה (יומן מתשל"ה).

24 אף שבכלל צ"ל בחדר שאוכל, כנ"ל בפנים. והאריכו בזה אחרוני זמנינו. וראה שו"ת אגרות משה יו"ד ח"ג סי"ד סק"ה. או"ח ח"ד סי' ע סק"ג. וכבר העירו שבט"ז סתרע"ז סק"ב מציין להלכות עירובין בסש"ע ס"ה. ועיי"ש במג"א סק"י. וכן במג"א סק"ז מציין לדיני עירובין, סת"ט ס"ז. וראה מה שכתבנו מזה בקובץ הערות הת' ואנ"ש 770 חנוכה תשע"ב.

ולהעיר מהמסופר במקום ההדלקה בתשמ"ט – מעשה מלך ע' 308.

25 והארכנו בזה במק"א, ושם בדעת הב"ח המג"א ואדה"ז בכ"ז. וגם כתבנו ע"ד הנהגת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע בזה. ואכ"מ.

26 כ"ה בספר המנהגים. ובכ"מ. וראה שיחת ו' תשרי תשל"ה ע"ד הדיוק וההדגשה בהנהגה זו. ועד"ז בארוכה – בשיחת אור לכ"ז כסלו (ביחידות כללית) תנש"א. וכעיי"ז בשיחת ליל כ"ג כסלו תשמ"ט, שמכמה טעמים עדיף ("בילכער") שידליק גבר ולא אשה. וראה גם סה"ש תש"נ ע' 194 ובהערה שם, שחינוך הבנות בנוגע לחנוכה – הוא בשאר עניני חנוכה. וראה זה פלא בר"ד משיחת ש"פ ויצא תנש"א*, שהבנות יוצאות יד"ח ע"י האח, ע"ד שהאם יוצאת ע"י הבעל.

בנוגע להוראות ע"ד הדלקה ע"י בנות בחדרם – ראה לעיל בקטע המתחיל "בספר השיחות תשמ"ח" ובהערה שם.

* בסה"ש שם ע' 165 ובהערה 110 נז' רק עצם הענין שנשים ובנות אינן מדליקות.

יכולה לצאת על ידי הדלקת קטן או קטנה.

בלקוטי שיחות²⁷: ידוע מה שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שאביו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, כשהי' עוזב את ביתו לפני חנוכה הי' מצווה לזוגתו הרבנית שטערנא שרה נ"ע שתדליק המנורה בעצמה (אף שהברכות היתה שומעת מא' הגברים).

יש להדליק, כשכל בני הבית מקובצים יחד, לפרסם הנס. וטוב שידליק קודם ובסמיכות לזמן אכילת ארוחת ערב שאז מקובצים יחד. וכשאינ בני ביתו בבית, מותר לאחר זמן הדלקת נרות קימעא בכדי שידליק כשכל בני ביתו נמצאים. בכלל, ראוי שיהיו כל בני הבית נוכחים בשעת ההדלקה, אבל אינו מעכב²⁸.

מנהגנו להדליק בחגירת אבנט, אבל לא בבגדי שבת.

מצוה להניח המנורה בטפח הסמוך לפתח משמאל, (אם אין ממזוזה בימין, כגון בפתח הפטור ממזוזה, וגם אם זה שאין ממזוזה הוא היפך השו"ע, יניח בימין). מנהגנו, שמניחים המנורה בעובי המזוזה בחלל פתח החדר, ומעמידים המנורה על כסא. ואין מדייקים אם הנרות דרום וצפון מונחים או מזרח ומערב מונחים.

נר חנוכה צריך להניחו למעלה מג' טפחים (לערך 10 אינטש). ומצוה להניחו למטה מעשרה טפחים (לערך 31 אינטש). (ואין מנהגנו לדייק שיהיה למעלה משבעה טפחים, או בסמוך לג' טפחים [מהרצפה]). הניחו למעלה מעשרה טפחים, יצא. אבל אם הניחו למעלה מעשרים אמה לא יצא.

27) חלק ל' ע' 312. – בשיחת שבת חנוכה תש"ו (סה"ש תש"ו ע' 21) בסגנון אחר קצת, שבנוסף לשמיעת הדלקת נרות חנוכה מאחר, מהגברים, ציוה שתדליק בעצמה ג"כ. ובהערה שם: צ"ע בברכה או לא. אבל בלקו"ש משמע יותר שהדליקה ללא ברכה. ולהעיר משיחת ו' תשרי שבהערה הקודמת, ע"ד הנהגת בית הרב, ובהדגשה, שלא ידליקו הבנות והנשים בעצמן, זולת כשהבעל נוסע. וכפה"נ, גם באופן כזה, דייקו שיהי' ללא ברכה. [הלשון בשיחה הנ"ל "בענטשן" – היינו גוף ההדלקה, כפשוט].

28) ראה מג"א סתרע"ב סק"ח בשם מחזור מ"צ. מקו"ח בקיצור הלכות ס"א. ועד"ז במנהגי וורמיישא. משנ"ב שם סק"י. וראה מנהגי מהרי"ל ריש הל' חנוכה. ולהעיר גם ממג"א סתרע"ו סק"ד בשם הב"ח.

אבל כשבעלה מדליק משמע דגם כשאינה עומדת שם מהני, ראה גם בשו"ת מהר"ח או"ז סקכ"ח. וראה ברכת הבית בשערי ברכה שנ"ד ס"ה. שו"ת מנחת שלמה ח"ב סנ"ו סק"ב.

ועפ"ז, שקו"ט ג"כ אם חייבים בברכת הרואה – ראה א"א מהדו"ת סוסי' תרעה. וראה מש"כ ביומין דחנוכה ס"מ. ברכת הבית שם ס"ט.

ובלא"ה, עוד ענין – לספר לב"ב ענין הנסים שנעשו וכו' (ראה קיצור שו"ע סי' קלט ס"א).

בנוגע לדינים הנ"ל בחנוכיות גבוהות, ואם הכוונה למקום השלהבת או לחנוכיה – להרבה פוסקים, אם השלהבת אינה למטה מעשרים אמה לא יצא. וכן צריך להניח המנורה באופן שהשלהבת תהא למעלה מג' טפחים, אבל גוף המנורה אפשר להניח על גבי קרקע, אם יש צורך. ואם חושש לבזיון, אפשר להניח מגש מתחתיה. אמנם, כשאמרו שמצוה להניחו למטה מעשרה טפחים, די בכך שחלק מהמנורה נמצא למטה מעשרה טפחים, אף שהשלהבת היא מעל עשרה טפחים, (לפי הרבה פוסקים). ובפרט בזמנינו, שמדליקים בפנים, ופרסומי ניסא הוא רק לבני בית, היודעים שהודלקה לשם מצוה. במקום חשש שהתינוקות אם חוששים שהילדים ישחקו עם הנרות, אפשר להקל להניחו למעלה מעשרה טפחים²⁹.

29) הארכנו בכ"ז במ"מ וציונים להלכה יומית אות תסז. והועתק כאן משם:

למע' מג"ט: מקורו בראשונים, ראה מרדכי שבת סרס"ח. טור וב"י או"ח סתרע"א בשם מהר"ם מרוטנבורג. והטעם, לפי שכל פחות מג' ה"ה כארעא סמיכתא – כ"ה בב"י. ובב"ח שאינו ניכר שבעה"ב הניחו שם. ובלבוש ס"ו הוסיף שאין הבריות משגיחין עליו וליכא פרסו"ג. וראה גם במחה"ש למג"א סק"ו.

ונחלקו הפוסקים אם יצא בדיעבד – ראה פר"ח, הובא בפמ"ג בא"א סק"ו שיצא ובקיצור שו"ע סק"ט סי"ג שלא יצא. וכ"מ קצת מד' הלבוש דלעיל. ובאמת, כ"מ כבר בל' הכלבו סמ"ד ואר"ח הל' חנוכה ס"ג.

אם אזלינן בתר השלהבת או גוף המנורה (הנרות) – שקו"ט בזה בכ"מ. ולכא"ו תלוי בטעמים הנ"ל. וראה שו"ת מנחת יצחק ח"ו סס"ה סק"ב. קנין תורה ח"א סק"א סק"ב. להורות נתן ח"ד סס"ג סק"ח. שו"ת ויען יוסף ח"ג סת"א סק"ג. וידוע שכך נהגו אצל כמה צדיקים במנורה גבוהה ע"ג הרצפה. ומהם, שהמנורה היתה נתונה בטס על הרצפה. ובס' המנהגים ע' 70: מעמידים המנורה על כסא. ומשמע שהקפידו שגם גוף המנורה לא יהא על הרצפה (ללא הפסק), אא"כ נפרש שהכוונה להוציא מהסברא לדבק הנרות לכותל או לתלות המנורה (כבסידור אדה"ז שהוא "המנהג הנכון", אלא דקאי עמש"כ שם "בעובי המזוזה בחלל הפתח"). ולהעיר מס' ליובאוויטש וחיילי' ע' 51.

למטה מי"ט: הטעם משום פרסו"ג, שדבר העשוי לאור אין דרך להניחו כ"כ למטה כמבואר בראשונים – ראה ברא"ש שבת פ"ב ס"ה. ועד"ז ברא"ש ב"ק פ"ו סי"ח. וכ"כ בר"י נ"ט ח"א. ובריטב"א שבת כא, ב – בכדי שיהא הוא ונרות ברשות אחת, שלמע' מי"ט ה"ז כרשות אחרת. וראה גם באו"א קצת, בשיטה להר"ן שם בשם הרא"ה והרשב"א.

ואי סגי שגוף הנר למטה מעשרה – ראה במקו"ח בקיצור הלכות ס"ו שלמדקדקים גם ראשי הנרות למטה מיו"ד. (ויתכן שכוונתו למדקדקים בכללות הדין דלמטה מי"ט, שהרי אינו מעכב, ולכמה פוסקים א"צ ליהזר בזה). וכ"כ בכה"ח סקנ"ב עפ"ד הפמ"ג דלקמן (בנוגע לכ' אמה), שצ' שהלהב יהא למטה מיו"ד. וראה גם ערוה"ש סוסכ"ב. (אבל שם משמע דמירי באופן שהפמוט גבוה יותר מהשלהבת). שו"ת דעת כהן סל"ב, עיי"ש ע"ד מנהג כמה גדולים וטובים שהקפידו על כך. וראה מנח"י שם. להורות נתן שם. ועוד.

אבל בלקט יושר הל' חנוכה שאם תחתון של הנר תוך יו"ד סגי. וידוע שכן ה' אצל כו"כ צדיקים במנורות הגבוהות (והיינו, לא רק הנר עצמו כ"א המנורה). ולהעיר מל' יסושה: לקבוע המנורה למטה מי"ט מהקרקע ולמע' מג"ט. ויתכן שכוונתו על השלהבת. ובפע"ח שער החנוכה: שיכוון האדם כשמוריד ידו להדליק. ויל"ע.

ובזמנינו שהרגילו להניחה בפנים – ריטב"א שבת כא, ב ד"ה ודחינן. מרדכי שבת

כאשר מונחים כמה חנוכיות אחת ליד השניה, יזהר לשים רווח ביניהם בכדי שיהיה ניכר כמה נרות מדליקים באותו לילה, ולא יראו כולם כחנוכיה אחת.

השמש מקומו גבוה משאר הנרות. אפילו רבים המדליקין צריך להניח אצל כל אחד ואחד שמש, אפילו יש נר על השולחן, כשמדליקים כל אחד במקום אחר בבית. [ולהעיר שישנם כו"כ טעמים (וגם ע"ד הסוד) להדלקת השמש (ומובא בספרים שמדליקים סך הכל מ"ד נרות במשך חנוכה), ולכן יש מקום להדר שגם כשמדליקים כולם במקום אחד, ע"י היכר כנ"ל (ולדוגמא בחנוכיות נפרדות), שיהא לכאו"א שמש³⁰].

סרס"ו. ועפ"ז – בא"ר סתרע"א סקי"א. אבל ראה בב"י בדעת הטור. וראה משנ"ב סקכ"ז. ועוד. וילה"ע, שבזמנינו שמדליקין במנורה מיוחדת לחנוכה וגם יש אור חשמל בבית, הרי בלא"ה ניכר שהדליקו למצוה.

למע' מכ' אמה: לא שלטא בה עינא וליכא פרסו"נ (רש"י שבת כב, א ד"ה פסולה) שאינו ניכר (רמב"ם חנוכה פג ה"ז). וגם כשמדליקים בפנים – ראה טור וב"י סתרע"א, ודלא כדעת רבינו יואל הלוי – הובא בטור ועוד.

ואפי' אם גוף הנר למטה מכ' – מקו"ח קיצור הלכות ס"ו. פמ"ג שם במ"ז סק"ה, הובא במשנ"ב שם בשעה"צ סקל"ג. וכ"ה בחי' מהרצ"א (מכת"י) עהרמב"ם חנוכה פ"א ה"ו. אבל ראה בחכמת שלמה שם.

30) מועתק בכאן ממענה לשואל כענין בענין זה:

במענה לשאלתו בהנכתב בגליון לוח יום יומי לימי החנוכה ש"אפילו רבים המדליקין צריך להניח אצל כל אחד ואחד שמש, אפילו יש נר על השולחן", מהו המקור לכך –

הנה, כל הנ"ל הועתק כמעט מלה במלה מהמג"א (סתרע"ג סק"ה) שכתב בזה"ל: "ואפילו רבים המדליקין צריך להניח אצל כל אחד ואחד שמש אפילו יש נר על השולחן (רמ"א בתשו' סי' פ"א) וכ"מ בב"ח ורש"ל מיקל ע"ש".

והנה בגליון הנ"ל נכתבו הדברים בסתמא, וכמעט כלשון המג"א, מבלי להיכנס לפרטי הדברים, בכדי שלא לבלבל את הקורא בדברים מסובכים, ודוי לעבד שיהא כרבו, והיינו להיצמד ללשון המג"א.

אבל יש מקום להעיר, שהמעייין במקור הדברים יראה שמסתבר לומר, דהתם מיירי באופן שמדליקים כאו"א במק"א (וכפס"ד הרמ"א סתרע"א ס"ב שכצ"ל), וכדמשמע קצת מלשון שו"ת הרמ"א (שציין במג"א): "כ"מ צ' שמש א' לנרותיו ופוק חזי מאי עמא דבר, דכן נוהגין דכ"מ שמש שלו עומד עליו ומשמשו", משא"כ כשמדליקים כולם במקום א' (ע"י היכר, בחנוכיות נפרדות) יש מקום לומר שא"צ שמש לכאו"א.

אמנם, אף שע"פ הלכה מסתברים הדברים, ובפרט שלפי הטעמים ע"ד הנגלה (שלא יאמרו לצורכו הדליקו או בכדי שלא ישתמש לאורם), נראה שבמדליקים במקום אחד א"צ בשמש בפ"ע, וכש"כ בזמנינו כשיש גם אור החשמל – מ"מ, לגופו של ענין, יש לציין שבספרים הובאו כמה טעמים נוספים לשמש, ומהם טעמים שהם ע"ד הסוד. ובכ"מ (ראה קב הישר ספצ"ו) מבואר גם שקדושת השמש יתירה מקדושת נרות המנורה. [ועד שהזהירו המקובלים שלא להשתמש לאור השמש ("וכפי הסוד אם נהנה מאורה עושה פגם גדול שיתאחזו החיצונים באור העליון וכנזכר בדברי רבינו האריז"ל) – בא"ח ש"א וישב סי"ד. ועד"ז בקב הישר הנ"ל. ועוד]. ולהעיר, שי"א גם ע"ד הנגלה שלכתחילה אין להשתמש לאור השמש – ראה פמ"ג תרעג סק"ד. משנ"ב שם סקט"ו. וכ"ה בסי' יעב"ץ שער ניקנור נר ה סק"ד].

וגם האריכו בכ"מ בטעמא דמילתא שצ"ל סך הכל מ"ד נרות דוקא (ומקורו טהור

בלילה הראשון מדליק נר אחד ומניחו בצדה הימני של החנוכה.

הלכתא למשיחא: בשיחת ערב חנוכה תש"נ: ויש לעיין האם כבר בתחילת בואו של משיח צדקנו תהי' הלכה כבית שמאי, וכבר בשנה זו ידליקו ביום הראשון של חנוכה שמונה נרות, דא"כ מובן שגם ההכנות לחנוכה, צריכות להיות בהתאם לזה וכו'. ובשיחת ש"פ וישלח תשנ"ב: ואז תהיה ג"כ השלימות דמוסיף והולך מיום ליום וכו'. ולהעיר שע"פ שיחת שמח"ת תשנ"ב, בתקופה הראשונה של ימות המשיח ההלכה תהי' כבית שמאי, ובתקופה השנייה תהי' ההלכה גם כדברי בית הלל וגם כבית שמאי, משום שאז יתגלה בעולם הגשמי הגילוי של עצמותו ית' שהוא נמנע הנמנעות ואצלו הרי "אלו ואלו דברי אלקים חיים". [ולהעיר שלפי גירסא אחת³¹ כל המועדים בטלים לימות המשיח חוץ מחנוכה ופורים³²].

כבר בראשונים – ראה קונטרס סוד הדלקת נ"ח לר"י סגי נהור בנו של הראב"ד). ולפ"ז, מקום לומר – אף שבגליון הנ"ל לא נתפרש להדיא – שגם בזמנינו כשיש אור החשמל, וגם כשכולם מדליקים במקום אחד, יש מקום להרוצה בכך להדר בזה. וי"ל עוד, שכ"ה ג"כ ע"פ מש"כ כ"ק אדמו"ר בטעמא דמילתא שמדליקים שמש גם ביום בביהכ"נ – "שיש עוד טעמים בענין ה"שמש" – וכמו: שלא להכשל בהדלקת נר מנר (ע"י קיסם); דוגמת הכהן המדליק הנרות (שעפ"ז מבוארת התמי' שהשמש מקומו למעלה מן הנרות, וארז"ל הסימן שרפים ממעל לו) ועוד. "עכלה"ק. [ולהעיר שככל הדברים והאמת האלה – שהוא דוגמת הכהן ולכן ה"ה ממעל וכו' – מבואר שם בקב הישר, ובכ"מ].

ומכיון שכן, לטעם ב' הנ"ל (משא"כ לטעם הא' – נראה דבחד שמש סגי), י"ל שכמו שמדליקים לאור השמש בביהכ"נ ביום בכדי שיהא דוגמא לכהן, ה"ה והוא הטעם שכל המדליק בפ"ע הדלקה בפ"ע צ"ל אצלו שמש בפ"ע, וה"ז ככהן המדליק בפ"ע (שהרי טעם הנ"ל במקורו לא הובא לגבי ההדלקה בביהכ"נ).

אלא, שעדיין יש מקום בדוחק לבע"ד לחלוק, שהרי לדעת הרמ"א, וכ"ה מנהגנו, מדליקים הנרות מן השמש, וא"כ כשכולם מדליקים ע"י השמש, אף שמונח אצל מנורת חברו, י"ל שה"ז כבר בדוגמא דכהן המדליק.

ומ"מ, לפי משנת"ל בגודל מעלת השמש, ושיש טעמים ע"ד הסוד בהדלקת השמש (וכרמיזת כ"ק אדמו"ר "שיש עוד טעמים .. ועוד". וכפשוט דטובא גניז בגווי'), ובמופלא ממך אל תדרוש, ואין אתנו יודע עד מה בסוד הדברים, ועוד ועיקר שכנ"ל לפי הסוד צ"ל דוקא הדלקת מספר מ"ד נרות – מקום גדול לומר שגם במדליקים במקום א', כדאי שלכאו"א יהא שמש בפ"ע. וכמדומה שכן המנהג פשוט.

ועוד זאת מכיון שיש כמה טעמים שלא נתפרשו ("ועוד"), יתכן שלכמה מהטעמים צ"ל בדוקא כנ"ל.

31) הובא באגרת הטיול דרוש אות מ. ס' החיים ח"ג רפ"ז. וראה לקו"ש ח"ה ע' 172 הערה 4.

32) וראה עט"ז סתרע"ו שנוסח הברכה "להדליק" קאי על הדלקת נ"ח לעת"ל. אבל להעיר ממשמעות מגיד מישרים פ' ויקהל שרק סיפור הנס שייך לעת"ל. וי"ל. וראה בן איש חיל ח"ב דרוש א' לש"ש. וצ"ע בגדר הדלקת נר חנוכה בלילה לעת"ל – ראה בשמור"ר פ"ח, יא: לעתיד לבא הלילה נעשה יום שנאמר והיה אור הלבנה

ידליק את השמש לפני אמירת הברכה הראשונה כדי שיהא מוכן להדליק עמו תיכף אחר הברכה.

מברך להדליק נר חנוכה, שעשה נסים ושהחיינו ואחר כך מדליק את הנרות, וצריך להחזיק את השמש צמוד לנר עד שיידלק רוב הפתילה היוצאת החוצה. אמירת הנרות הללו, לאחר גמר ההדלקה.

אם כבר ברך את הברכות במקום אחר (כגון הש"ץ שבירך בבית הכנסת או שיצא למבצעים ובירך שם) ידליק שוב בברכה, אבל לא יברך שהחיינו אלא אם כן מוציא את בני ביתו ידי חובה. וראה לעיל בדיני הדלקה בבית הכנסת, עוד פרטים בדבר.

חמירא סכנתא מאיסורא: יש להיזהר ביותר שלא להשאיר הנרות ללא שמירה ראויה. מוכרחים למנוע מהילדים גישה לחנוכיה דולקת ולגפרורים וכו'³³.

נוהגים להתעכב סמוך לנרות כחצי שעה.

למנהגנו שצריך שידלקו הנרות 50 דקות לכל הפחות, באם כבה נר בתוך זמן זה יחזור וידליקו בלא ברכה.

לאחר שיעור זה יכול לטלטל את החנוכיה אפי' אם הנרות דולקים.

אסור להשתמש באור נרות חנוכה (ולכמה דעות – גם לאור ה"שמש", ולכן צריך עוד נר נוסף, או אור חשמל³⁴, להשתמש לאורו). ואין להדליק את השמש מנרות חנוכה. גם אחרי שיעור ההדלקה אין להשתמש באורם.

מותר לכבות הנרות אחרי 50 דקות³⁵.

נוהגות הנשים שלא לעשות מלאכה משך 50 דקות מזמן ההדלקה. [ויש שנהגו כן גם באנשים]. אחר שיעור זמן זה עושים מלאכה שלא כנגד הנרות. המנהג לאסור רק מלאכת תפירה, סריגה, כיבוס וגיהוץ, וכיוצא בזה, אבל שאר עניני הבית כגון שטיפה, וכיבוד הבית, בישול ואפיה לא נהגו לאסור [ולהעיר מהלשון במכתב דלקמן].

כאור החמה. ולהעיר משו"ת באר משה ח"ח סי"ז.

33 ולהעיר מר"ד משיחת ש"פ מקץ תנש"א, שכאשר שוכבים לישון אין מקום שיהיו דולקים נרות חנוכה.

34 וכ"ה בר"ד משיחת א' דחנוכה, לתפארת זקנים לוי יצחק, ה'תנש"א.

35 כ"ה מעיקר הדין. ויש מחמירים שלא לכבות. אבל בספר המנהגים משמע שהכרעת מנהג בית הרב בזה להקל.

במכתב כללי לימי החנוכה³⁶: נהגו הנשים להוסיף בזה "שלא לעשות מלאכה בעוד שהנרות דולקות" – חדורות הן בענין ותוכן דנרות חנוכה הדולקות עד שאין להן שייכות לשום מלאכה³⁷.

הנהגת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע שלאחרי הדלקת נר חנוכה היה יושב בסמיכות לנרות חנוכה ולומד תורה [וכמובן שלא השתמש עם האור דנרות חנוכה]. ובכמה שיחות נזכר ההוראה מזה להוסיף בתורה בימי חנוכה.

מעות חנוכה – ראה להלן דחנוכה. ושם ע"ד ההוראה ליתן כליוס. נוהגין להרבות בצדקה בימי החנוכה.

ערבית: אין להפסיק בין ברכת 'השכיבנו' ל'שמונה עשרה' להכריז 'ועל הנסים'. דין השוכח, ראה בהערה³⁸.

מבצע חנוכה: יש לדאוג שבכל בית יהודי תודלק מנורת חנוכה. ולהשתדל שכל הגברים, ובכללם גם ילדים צעירים, ידליקו נרות חנוכה בפני עצמם. וכן, להדליק נרות חנוכה באופן של "פרסומי ניסא", במקום הציבורי והמרכזי ביותר. **ובמעמד זה צריך לעורר את הנאספים אודות הדלקת נר חנוכה בביתו של כל אחד ואחד.** ומה טוב – להכריז שלא יוצאים ידי חובה

36) נדפס בלקוטי שיחות חכ"ה ע' 512.

37) וראה בטור ברקת או"ח סתר"ע. ספר המצוות להצ"צ מצות נ"ח רפ"ג (דרמ"צ עד, א).

38) שכח לומר ועל הניסים בתפילה ונזכר לפני שאמר את השם בברכת הטוב שמך – חוזר ומתחיל ועל הניסים. (ראה בארוכה בבירור הלכה שנדפס בנספח שבלוח יומי לימי הפורים דאשתקד). אבל אם לא נזכר עד לאחר שאמר את השם אינו חוזר (יש אומרים שיאמר לפני יהיו לרצון השני: "הרחמן הוא יעשה לנו נסים, כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי מתתיהו וכו").

טעה ואמר "בימי מרדכי ואסתר וכו'", חוזר ואומר "בימי מתתיהו וכו'", וגומר תפלתו (שאמירתו "בימי מרדכי וכו'" אינו בגדר שקר (ראה אג"ק חט"ז ע' ב, וכפס"ד קצוה"ש סכ"א בבדה"ש סק"ח וסק"ט בדעת אדה"ז (סי' קח סי"ח). ולהעיר ממג"א סתרצ"ג סק"א שאמירת על הנסים בשאר ימים, ה"ה כמאורע שלא בזמנו. וכ"ה בדה"ח סל"ג סק"צ שהוא שקר גמור. אבל ראה דמשק אליעזר לנדא סוסי' קח. ומ"מ, יש לחלק, שבשאר ימות השנה ל"ש לומר "עה"נ כו' שעשית כו' בזה"ז", משא"כ בחנוכה. ומש"א בימי מרדכי וכו' – הו"ע בפ"ע. אבל במקו"ח סי' קח סוס"ק יב נראה דס"ל שאמירת עה"ג שלא בזמנו אינו שקר (ואולי מיירי רק כשהקדים יום א', דשייך שפיר לומר "בזה"ז"), ועכ"ז נשאר בצ"ע אם מחזירין כשהחליף מפורים לחנוכה. וראה שו"ת שלמת חיים (מהדורת תשנ"ה) סי' שצא). ואם כבר אמר שם השם שבחתימת הברכה, גומר תפלתו כרגיל.

אמר ועל הנסים וטעה והמשיך כנוסח ברכת המזון ואמר "ועל הכל", אם נזכר לפני שאמר "ואכלת ושבעת גו'", יחזור ויאמר "ועל כולם יתברך". אבל אם כבר אמר "ואכלת גו'" דינו כשח באמצע התפלה שחוזר ל"רצה". ואם נזכר אחרי שאמר "יהיו לרצון" השני, חוזר לראש התפלה.

בהדלקה הפומבית, אלא כל אחד צריך להדליק נרות חנוכה בביתו.

[בעל עסק המדליק במקום עבודתו משום פרסומי ניסא, לא יברך על ההדלקה אלא אם כן שם את החנוכיה במקום כזה שיותר מעשרה יהודים יראו אותה בתוך חצי שעה].

ברמב"ם מובא שימים אלו הם "ימי שמחה"³⁹, וכן כתב הרמ"א ש"יש קצת מצוה בריבוי סעודות", ולעניין מעשה מנהג קדום הוא להרבות בסעודה בימים אלו⁴⁰. וטוב שיאמר בהם שירות ותשבחות להשי"ת על הניסים שעשה לאבותינו בימים אלו ויחשב לו כסעודת מצווה לכל הדעות. ובכמה שיחות נזכר בנוגע לענין השמחה בחנוכה, דאף שיש בזה חילוקי דעות יש להדר בה באופן דמהדרין מן המהדרין, כולל גם בנוגע להתוועדות חסידים והחלטות טובות (עם בני משפחתו וכיוצא בזה). [בראש חודש ובשבת חנוכה יש להוסיף בסעודה יותר מבכל שבת ור"ח].

נוהגים לאכול גבינה ומאכלי חלב.

"מנהג ישראל ("תורה היא") לאכול מאכלים שעשויים בשמן לזכר נס השמן"⁴¹.

על סופגניות מברכים בורא מיני מזונות ומעין שלש (על המח''), ואפילו קבע סעודתו עליהן ואכל כדי שביעה. המנהג לברך עליהן גם בתוך הסעודה כשאוכלן בתור חטיף או לקינוח בסוף הסעודה. אבל אם אוכלן למזון ולשובע, דינן כשאר דברים הבאים בתוך הסעודה ונפטרות בברכת הפת. מצוי בשוק סופגניות שלא נטגנו בשמן עמוק ואין לאכול מהן כדי שביעה כי אם בתוך הסעודה, וצריך לאוכלם למזון ולשובע⁴².

39 וראה גם ברא"ש מו"ק פ"ג ספ"ז, והובא בטור או"ח סי' תכ ויו"ד סי' תא "דהללו ימי שמחה נינהו" (לענין צידוק הדין). ולהעיר ממגילת אנטיוכוס: על כן קיימו בני חשמונאי לבני ישראל לעשות שמונה ימים אלו ימי שמחה וכבוד וקוראים להם ימי שמחה. ובסימני הדינים ברי"ף הל' ר"ח וחנוכה (נד' בסוף מס' נדה) לבעל שלה"ג ס"ק שו: חומר מצות שמחת חנוכה.

40 בלקו"ש ח"י ע' 142 הע' 6: להעיר אשר בפורים דכתיב בהו "ימי משתה ושמחה" צ"ל לדעת הרמב"ם סעודת בשר (אין שמחה אלא בבשר). ועיי"ע שם ע' 144. ועד"ז בלקו"ש ח"ל ע' 204 הע' 10, וש"נ למש"כ בבנין שלמה עהרמב"ם. [וראה גם ח' מהרצ"א להל' חנוכה (כד, ד)]. וראה גם שיחת מוצאי שבת מקץ תשל"ח. אבל להעיר מסה"ש תשנ"ב ע' 194 הע' 5. לקו"ש חט"ו ע' 366 הע' 8. ולהעיר מל' התוס' תענית יח ב - ד"ה הלכה.

41 נתבאר בספר השיחות תשנ"ב ע' 196.

42 ראה בכ"ז בארוכה במ"מ וציונים להלכה יומית אות תעב. וש"נ.

אומרים בברכת המזון, בברכת הארץ ("נודה לך") ועל הנסים. דין השוכח, ראה בהערה⁴³.

נהוג לאחל "א פרייליכען חנוכה" (או "א גוטען חנוכה")⁴⁴.

בשיחת ש"פ וישב תשנ"ב⁴⁵: "וויבאלד מ'האלט שוין נאך אלע ענינים און די גאולה איז נאך ניט געקומען – איז א דבר נכון ביותר צו טאן אין דעם ענין פון "פרסומי ניסא", צו מפרסם זיין בא זיך און ביי אנדערע, ובכל מקום ומקום – די נסים וואס דער אויבערשטער טוט מיט אונז, וויסנדיק אז דערמיט איז פארבונדן די גאולה האמיתית והשלמה! ועאכו"כ אין די ימי החנוכה, וואס ענינים איז "פרסומי

43) אם שכח לומר ועל הניסים וזכר לפני שאמר את השם בחתימת ברכת על הארץ ועל המזון, חוזר ומתחיל ועל הניסים (וראה בנספח שבסוף לוח יומי לפורים דאשתקד בארוכה). אך אם נזכר לאחר שאמר את השם אינו חוזר שהזכרת חנוכה אינה חובה כלל בברכת המזון. ומכל מקום יכול לומר בתוך הרחמן, שכשיגיע אצל הרחמן [הוא יזכנו לימות המשיח], יאמר "הרחמן הוא יעשה לנו נסים כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי מתתיהו וכו'". וכן יש לנהוג.

טעה ואמר "בימי מרדכי וכו'", אם נזכר לפני השם שבחתימת הברכה חוזר לתחילת הברכה. ואם כבר אמר שם השם שבחתימת הברכה, אינו חוזר.

אמר ועל הנסים וטעה והמשיך כנוסח התפלה ואמר "ועל כולם יתברך", יחזור ויאמר "ועל הכל" (כבשח באמצע ברכת המזון שחוזר למקום שפסק. ועד"ז כתב בקצוה"ש סמ"ז סקכ"ה מטעם אחר, עיי"ש). ואם נזכר אחר שאמר שם השם בחתימת הברכה ועדיין לא אמר "הטוב שמך", מסיים "למדני חקיך" וחוזר ל"ועל הכל". ואם סיים ואמר "על הארץ ועל המזון" יצא.

44) וכן מעשה רב (וכמ"פ) בדיבור ובכתב. וי"ל שהוא גם בהתאם לפס"ד הרמב"ם שהם "ימי שמחה".

ולהעיר משיחת אדר"ח טבת תש"ג בתחילתו ("א גוט יו"ט"). וראה גם שיחת כ"ז כסלו תשמ"ט בתחילתו (וכן בהמשך השיחה).

ובכ"מ מובא שחנוכה נק' בשם יו"ט – ראה לקו"ש ח"כ ע' 631 ד"ה ראש. וש"ג. וראה אבודרהם סדר תפלות השבת שימי החנוכה נק' בדברי רבותינו יו"ט. ובב"ח או"ח רס"י תרפב שנקרא יו"ט כדאיתא במגילת תענית (וכן בהמשך דבריו: שאלו כולם נק' יו"ט). ובמחזור ויטרי סדר חנוכה בתחילתו: שהוא יו"ט כשאר ימים טובים.

[אבל בל' הגמ' קבעום ועשאום יו"ט בהלל והודאה" – יל"פ שאינו יו"ט כ"א להלל והודאה. וכ"מ בפירוש"ש. אבל להעיר מל' הר"ן שם (ט, ב – בדפי הרי"ף). ובמגילת תענית (הובא בלקו"ש שם) הנוסח באו"א: קבעום שמונה ימים טובים. ותו לא].

וכש"כ לדעת הראשונים שהם ימי שמחה – ראה ל' היש"ש פ"ז סט"ז דיו"ט נמי כפשוטו הוא. ולהעיר גם ממ"ט סתתקצ"ג: דמצוה לשמוח ומשו"ה קראו יו"ט. וכן דעת הראב"ה ס' קצב שחוזר בשכח ועל הנסים שחנוכה נק' יו"ט. וראה הנסמן בלוח יומי לפורים.

אבל להעיר משו"ת הרשב"א סתרצ"ט, הובא בב"י יו"ד סוסי' ריז, בנדר שלא יאכל בשר חוץ משווי"ט. וראה שו"ע שם סמ"ז. רמ"א ס' תקע ס"א. וראה בט"ז יו"ד שם סקל"ח שגם ימים אלו נקראים יו"ט בלשון בנ"א, דהיינו כל שיש בו שמחה, אבל כיון שקצת דוחק שיהיו ימים אלו בכלל צריך שיאמר הנודר בפירוש שלכך נתכוון.

וראה גם שיחת פורים וש"פ תשא תשכ"ח. ש"פ חיי"ש תשמ"ו. ועוד.

ניסא" כנ"ל – דארף מען זען אויסנוצן די טעג, נוסף אויף די אלע פעולות ומבצעי חנוכה, אויך – אויף מאכן חסיד'ישע פארברענגענישן [אדער אנרופן דאס בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי"], בכל יום פון די ימי החנוכה, און דארטן רעדן דברי תורה, נגלה דתורה און פנימיות התורה, און אננעמען החלטות טובות בכל עניני תומ"צ, ובאופן פון מוסיף והולך ואור (בהתאם צו די נרות חנוכה), ועוד ועיקר – רעדן וועגן פרסומי ניסא, די נסים "בימים ההם בזמן הזה".

יום שני, כ"ה כסלו, יום א' דחנוכה

בעת תפילת שחרית נוהגים להדליק נר חנוכה בבית הכנסת בלא ברכה. גם בהדלקה בבית הכנסת בבוקר, צריכים "שמש". [בשנת תש"נ היתה הוראה: "כדי להוסיף בהתעוררות דנר-חנוכה, כדאי שתהיה חנוכיה דלוקה בבית-הכנסת (שכולם מתכנסים שם) במשך כל המעט-לעת, אם אין חשש כלל שישחקו התינוקות"⁴⁶].

אין לדלג לכתחילה ועל הנסים כדי שיוכל לענות קדושה ומודים.

בחנוכה, אמירת הלל הוא חובה מתקנת חכמים (ולכן קורים אותו גם בבית האבל שגם האבל חייב בו).

אין להפסיק באמצע הלל (שלם) כי אם על דרך שמפסיקים בברכות קריאת שמע.

אחרי חזרת הש"ץ: הלל שלם כל ימי חנוכה, חצי קדיש, וקורין ג' גברי בפרשת נשא, כמפורט בסידור.

אבל יורד לפני התיבה במשך כל ימי החנוכה, חוץ מאמירת הלל [כי הקהל אז בשמחה כעין שבתות וימים טובים]. וחוזר להתפלל כש"ץ לאמירת חצי קדיש.

ימי חנוכה אסורים בהספד ותענית (מלבד תענית חלום) אבל מותרים בעשיית מלאכה.

46 בד"מ סתרע"ב סק"א שהמנהג לעשותן גדולות דאיכא מצוה להדליק נרות כל היום. וכ"ה במנהגים דקהלתנו (פיורדא) סמ"ז. וכ"מ במנהגות וורמישא. אמנם, בזכרוני, שבשעתו נתפרסם (וכ"ה ביומנים דאז), שלאחמ"כ (בעש"ק) נמסר בע"פ שידלקו בנרות רגילים. ואולי מחמת הטעם שבפנים.

הלכתא למשיחא: בשו"ת צפנת פענח החדשות⁴⁷: "ונזכה במהרה לביאת משיח צדקנו ולגאולה האמיתית ואז יתגלה לנו המגילה שכתבו זקני ב"ש וב"ה על חנוכה שהי' בזמנם⁴⁸, רק כיון דלא הוה נביאים אז א"א לעשות מגילה ולא ניתן לכתוב כמבואר ביומא דף כט, א. ואי"ה לע"ל במהרה יתגלה לנו הנביאים ויתגלה לנו המגילה".

ליל שלישי, אור לכ"ו כסלו, ב' דחנוכה

רבינו הזקן חזר (מפטרבורג) לביתו (בוויטעבסק) ביום ב' דחנוכה, לאחר הגאולה הראשונה (בשנת תקנ"ט) והתעכב שם כל ימי החנוכה⁴⁹.

יום כניסת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע לבריתו של אאע"ה (בשנת כתר"א)⁵⁰.

בספר המנהגים איתא: "נהגו שהפתילות יהיו בכל יום חדשות, ויש אומרים שאין חוששים לזה ואדרבה הישנות נוחין יותר לדלוק, ולעת עתה לא יכולתי לברר מנהג רבנו [כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע] בזה". [אבל בשיחת ש"פ וישב תשט"ז שכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ השתמש בפתילה הישנה. ועיי"ש ההוראה מזה⁵¹].

47 ח"א סמ"ה.

48 הל' גדולות הל' סופרים סע"ה. וראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הע' 17. שיחת ש"פ וישב תש"נ (בסה"ש).

49 ראיתי למי שכתבו ג' דחנוכה, ע"פ שיחת ש"פ וישב תשמ"ז בלה"ק (סה"ש ע' 169). אמנם, במקורו בלקוטי דיבורים (ח"א יב, א): ביום ג' ב' דחנוכה. וכן הועתק בכו"כ שיחות קודש (לקו"ש חכ"ח ע' 149 בשוה"ג. סה"ש תשנ"ב ע' 156 הע' 13. שם ע' 199 הע' 39. וכ"ה במכתב כללי בלקו"ש חכ"ה ע' 510. וראה גם שיחת ש"פ וישב תשמ"א). וגם בשיחת ש"פ וישב תשמ"ז גופא – באידיש (סה"ש ע' 156. לקו"ש חכ"ה ע' 385). ועוד, שבלקו"ש ח"כ ע' 70–469 נת' השייכות ליום ב' דחנוכה **ביחוד**.

ומש"כ בשיחה הנ"ל שבלה"ק (וכן בהשלמות לשיחה הנ"ל, בלתי מוגה, בהתועדויות תשמ"ז ח"ב ע' 102), ועד"ז בכ"מ (סה"ש שם ע' 189 (ונדפס גם בהוספות ללקו"ש חכ"ה ע' 418) בהע' 30. לקו"ש חכ"ה ע' 399 הע' 42. סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 156 הע' 10. סה"ש תנש"א ח"א ע' 191) * – צ"ע. וכפה"ג – ה"ז טה"ד. ובפרט שמצוין שם גופא ללקו"ד. או שהכוונה ג' בשבוע שבימי חנוכה. ודוחק. * כ"ה גם ברשימת השיחה דיט"כ תשמ"ז (בלתי מוגה – התועדויות ח"ב ע' 49). (אבל בשיחה עצמה לא נזכר (ע"פ סרט הקלטה)).

50 השייכות ליום ב' דחנוכה – ראה שיחת ש"פ וירא תש"ל. אבל להעיר משיחת מוצאי ש"פ חיי"ש תשמ"מ (בנוגע ליום כ"ז מרחשון).

51 וראה קונ' בקודש פנימה ע' 24. ובספר המנהגים שם: והנה במשמרת שלום שם כתב דכשלוקחים "פתילות הישנות נ"ל שיהיה ליקח פתילה של אתמול לנר הנוסף שמדליק בראשונה". ועיי"ש במהדו"ב. עכלה"ק. ולהעיר שבמהדו"ב שם

מליל ב' והלאה אין מברכים שהחיינו. שכח ולא הדליק נרות בלילה הראשון [ונפקא-מינה ב"מבצעים"], מברך שהחיינו בפעם הראשונה שמדליק.

מניח את הנר (היינו הכוסית או נר השעווה) החדש בצד שמאל של מקום הנר הישן של אתמול, וממנו מתחיל להדליק. נהגו להחמיר בנרות חנוכה שלא להדליק מנר לנר. אמירת הנרות הללו, לאחר הדלקת כל הנרות.

יום שלישי, כ"ז כסלו, ב' דחנוכה

סדר התפילה כדאתמול [וכן בכל ימי חנוכה חוץ משבת ור"ח כדלקמן]. סדר קריאת התורה לכל ימי החנוכה – נדפס בסידור.

ליל רביעי, אור לכ"ז כסלו, ג' דחנוכה

בחוץ לארץ, מתחילים הלילה, ליל רביעי, אור לכ"ז כסלו [ששים יום אחר תקופת תשרי, ויום השאלה ויום התקופה בכלל הששים], בתפלת ערבית, לומר "ותן טל ומטר לברכה" (במקום ותן ברכה הנאמר בקיץ) בברכת 'ברך עלינו' (ברכת השנים). ואומרים אותו עד (וכולל) תפלת מנחה בערב פסח הבעל"ט. אין להפסיק להכריז "טל ומטר" לפני שמונה-עשרה.

טעה ולא אמר טל ומטר [ואפילו הזכיר "ותן טל" ולא אמר "ומטר"]:

1. אם נזכר קודם שסיים ברכת ברך עלינו, היינו לפני שהזכיר את שם ה' בחתימת ברכת מברך השנים – אומר במקום שנזכר "ותן טל ומטר לברכה על פני האדמה ושבענו וכו'"⁵² וחותרם כרגיל.

2. אם נזכר לאחר שסיים את הברכה, היינו אחרי הזכרת שם השם בחתימת הברכה, ועדיין לא התחיל "תקע בשופר", אומר מיד לאחר הברכה "ותן טל ומטר [לברכה]". וממשיך "תקע

הובאה גם סברת החולקים עליו בזה.

52) כ"כ להדיא בפמ"ג סי' קיד בא"א סק"ח. סי' קיז במ"ז סק"ג. קיצור שו"ע סי"ט ס"ו. תורת חיים סק"ז. פתחי עולם (מרבני אנ"ש) סקי"א. באר יעקב סק"ו. וראה במשנ"ב סי' קיד בבה"ל ס"ו ד"ה במקום. סי' קיז סקט"ו, שיותר טוב לאומרו על הסדר. וראה בירור הלכה זילבר שם סקט"ו. ובגליון לוח יומי לימי הפורים דאשתקד הארכנו בזה בנוגע לועל הנסים, והמסתעף מזה בענינו, ושכן נראה גם לדעת אדה"ז, עיי"ש באורך.

בשופר וכו'".

3. אם נזכר לאחר שהתחיל "תקע בשופר", ממשיך להתפלל עד אמצע ברכת "שמע קולנו", ואחר "ומלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו" אומר "ותן טל ומטר [לברכה]" וממשיך "כי אתה שומע וכו'". ואפילו אם לא נזכר אלא לאחר שאמר "ברוך אתה", כל שלא אמר עדיין את השם בחתימת הברכה, אומר "ותן טל ומטר [לברכה]" וממשיך "כי אתה שומע וכו'".

4. אם נזכר לאחר שסיים שומע תפילה, היינו אחרי הזכרת שם השם בחתימת הברכה, ועדיין לא התחיל רצה, אומר מיד לאחרי הברכה "ותן טל ומטר [לברכה]", וממשיך "רצה וכו'".

5. אם נזכר לאחר שהתחיל רצה, ועדיין לא עקר רגליו, חוזר לברכת השנים ("ברך עלינו"). [ומכל מקום, אם נזכר אחרי שאמר שם ה' בחתימת ברכת רצה, יאמר "למדני חוקיך", ואחר כך "ותן טל ומטר [לברכה]", וממשיך "כי אתה שומע וכו'". וכן בנזכר אחר שאמר השם שבחתימת הברכות שלאחר מכן, לפני חתימת הברכה, יאמר "למדני חוקיך", וחוזר לראש ברכת השנים].

6. נזכר לאחר שעקר רגליו, אפילו רק לאחר שאמר "יהיו לרצון" השני, הרי זה כאילו עקר רגליו, וחוזר לראש התפילה.

7. אם נזכר כשהגיע זמן תפילה שלאחריה מתפלל פעמיים שמונה עשרה, ראשונה לחובה ושנייה לתשלומין. אבל אם שכח לומר טל ומטר במנחת ערב שבת (וכן במנחת ערב פסח), אינו מתפלל בערבית ליל שבת (וכן בליל פסח) שתיים.

חשבון ששים יום מעת התקופה אין מונין אותם מעת לעת. ומכל מקום, לענין בדיעבד, במי שטעה ולא אמר טל ומטר לפני שעברו ששים יום מעת לעת מזמן התקופה, ובפרט – בתפלת ערבית דליל ששים [כלומר: הלילה, אור לכ"ז כסלו] נחלקו הפוסקים מה דינו. ולכן, בנזכר לאחר שסיים תפלתו, ומתפלל עוד הפעם, נכון שיתנה שבאם אינו מחוייב בדבר, ה"ז בתורת נדבה.

המסופק אם הזכיר מטר בתפילתו – עד שלושים יום בחזקת שלא הזכירו וצריך לחזור, לאחר ל' יום (השנה: מתפלת ערבית, אור לכ"ז טבת) אינו צריך לחזור, שכן חזקתו שכבר התרגל לאומרו כהלכה⁵³.

53) וראה בארוכה במכתב מזכירות הבד"צ מיום ועש"ק ויחי תשע"ה, שנתלה

יום רביעי, כ"ז כסלו, ג' דחנוכה

יום גאולת אדמו"ר הזקן ממאסרו השני (בשנת תקס"א).

יום חמישי, כ"ח כסלו, ד' דחנוכה

בכ"ח בכסלו שרף יהויקים המגילה שכתב ברוך מפי ירמיהו⁵⁴.

ליל ששי, אור לכ"ט כסלו, ה' דחנוכה

חסידים נוהגים לחגוג נר החמישי. "ויש לומר, שבשניהם [נר ג' ונר ה' דחנוכה] היו עניני גאולה, גם כפשוטם".

דמי חנוכה⁵⁵: כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע היה נותן דמי חנוכה בליל נר הרביעי או החמישי. אולם, בשנת תשמ"ח נאמר ליתן דמי חנוכה בכל לילה (חוץ מליל ש"ק, כמובן) ולהוסיף בלילות הנ"ל.

בכמה שיחות קודש נזכר, שיש לחלק דמי חנוכה – בפרסום המתאים – ובהוספה והרחבה, על ידי הוספה בנתינת "דמי חנוכה" בריבוי, ושנתינת דמי חנוכה צ"ל באופן שהמקבל נעשה שמח על ידי זה, ועד לשמחה כזו – שאפי' בחנוכה (ואפי' לדעת הרמב"ם שבכל ימי החנוכה צריך להיות שמחה) – תהי' ניכרת הוספה בשמחה על ידי קבלת דמי-חנוכה. ובאופן שזה פועל התפעלות והתרשמות גם בילדים אלה שעדיין לא קיבלו דמי חנוכה, שבשמעם שהחבר שלהם (או החברה שלהן) קיבלו כבר דמי חנוכה, או עכ"פ שהבטיחו להם כבר הרי זה פועל התרשמות והתפעלות גם בשאר הילדים. ומנהג ישראל שמשתדלים שהילדים יקבלו מה שיותר מעות חנוכה, ולא רק מהאב, אלא גם משאר בני המשפחה. ויש להסביר להם, שנתינת המעות היא כדי שיוסיפו יותר בלימוד התורה כו'. וכן כדי לתת לילדים אפשרות להוסיף בצדקה (שכן, בשביל מה צריך ילד יהודי כסף!?).

בשעתו בלוח הבד"צ שב-770 וי"ל בע"ה בגליון "באתרא דרב".

54) שו"ע או"ח סי' תקפ. ועיי"ש בנו"כ שיש בזה חילופי גירסאות.

55) השייכות לגאולה – ראה לקו"ש ח"כ ע' 451. בביאור המנהג – ראה (נוסף על המבואר בקטע הבא) לקוטי לוי"צ אג"ק ע' שנח. אג"ק חכ"ח נע' עו. מכתב נר שמיני תשלג. ש"פ מקץ תשט"ז. שיחת מוצאי ש"פ וישב תשל"ח (ושם, שמחפשים המקור לזה). ועוד.

בכ"מ⁵⁶ – מטבעות או שטרות. וראה שיחת נר ח' דחנוכה (כינוס צבאות השם) תשמ"ח ע"ד המעלה בחלוקת מטבעות דוקא לילדים ולא שטרות, עיי"ש⁵⁷ ע"ד ההלכה⁵⁸.

בר"ד משיחת זאת חנוכה תשמ"ט (אחרי תפלת מנחה): עיקר המנהג דנתינת דמי חנוכה הוא בנוגע לטף, כמדובר כמ"פ בארוכה, וביחד עם זה ישנו הסיפור מנשיא דורנו, שכבר אצל הצ"צ ה' מפורסם, שנותנים דמי חנוכה גם לילדים הגדולים, ואפילו לאחר חתונתם, כמבואר פרטי הסיפור בזה וכבר בא בדפוס⁵⁹.

נתפשט המנהג בכמה מקומות שהתינוקות מוליכים מעות לרבן בחנוכה עם יתר מנות.

יום שישי, כ"ט כסלו, ה' דחנוכה, עש"ק פרשת מקץ, ערב ראש חודש

מעלת יום זה ("יום כפור קטן") שאין אומרים בו תחנון מצד ימי החנוכה, והשייכות לתשובה עילאה – נתבאר בלקוטי שיחות⁶⁰.

בקריאת שמו"ת מנהגנו לומר כל ההפטרות. ובפרטיות, כמנהג רבותינו נשיאנו – בועש"ק, ההפטורה דפ' מקץ. ובש"ק בבוקר – עוה"פ משביעי עד גמירא עם הפטרות דשבת חנוכה ("רני

56 לדוגמא שיחת מוצאי ש"פ וישב תשל"ח בסופה. שיחת יום ד' דחנוכה תש"נ לצבאות השם – שיחה ב'. ועוד.

57 ולהעיר משיחת יום ב' דחנוכה תשנ"ב בסופה (בטעם נתינת שטרות כיון שאין כאן מטבעות). וראה שיחת ליל נר ה' דחנוכה תשי"ז שדולר נקרא גם שקל, בגימטריא ת"ל, עיי"ש. וראה שה"ש תשנ"ב ע' 192. לקו"ש ח"כ ע' 5-454. ועוד.

58 והנה, בהנת' שם לענין קדושין – הנה לכאן כ"ה בימינו גם במטבעות. ולאידך, ילה"ע מש"ך חו"מ רס"י קצ ובנתה"מ שם (בממרי דאחרים). ולענין באנקנאטין בזמנם – ראה שו"ת חת"ס (יו"ד סי' קלד. חו"מ סקפ"ז. שם קמ"ד – הובא גם בפת"ש יו"ד ס"ה סק"ז. חו"מ ס"ה סק"א) נחל יצחק ס"ו סל"ח. וכ"מ דעת אדה"ז בשו"ת (שו"ת הרב סוסי' נט. נד' גם בהשמטה בהוספות לחחו"מ). [וראה גם שו"ת ר"מ איגרא חו"מ סט"ז. השיב משה סנ"ה. אבל ראה ישועו"י חו"מ סע"ב ס"ב. תשובה מאהבה ח"ג סת"ד. בית שלמה סל"ד. סע"א. סע"ז]. ולכאן כש"כ בשטרות שבימינו. [וראה מנחת שלמה שו"ת ח"א סכ"ז סק"ג, לענין ריבית]. אבל ראה שו"ת עונג יו"ט סי' קב. בית ישראל הורוויץ אה"ע סכ"ג. וראה שו"ת הר צבי ח"ג סרמ"ד. אמנם, לענין פדה"ב כ' בחת"ס דגרע טפי, עיי"ש.

59 נזכר גם בשיחת ש"פ מקץ תשכ"ג. וראה לקו"ש ח"כ ע' 451 הערה 36. חכ"ה ע' 418 הערה 25 ע"ד ההדגשה ליתן בעצמו. וראה שיחת מוצאי ש"פ וישב תשל"ח. ושם במנהג ליתן גם לחתניו.

60 חלק טו ע' 545 ואילך.

ושמחי"), שבת ראש חודש ומחר חודש⁶¹.

בערב שבת, מקדימים להתפלל מנחה לפני הדלקת נר חנוכה, ואם אין לו מניין מוקדם ידליק נר חנוכה ואח"כ יתפלל מנחה בציבור. בבית הכנסת מדליקים אחרי מנחה, מפלג המנחה ואילך (3:30).

נכון לגמור את כל ההכנות לשבת לפני הדלקת נרות חנוכה בכדי שכל בני הבית יהיו בזמן ההדלקה. הדלקת נר חנוכה היא לפני הדלקת נרות שבת (זמן הדלקת נר שבת, 18 דקות לפני השקיעה: 4:10). וע"כ מדליקים מוקדם יותר מכל יום. וניתן להדליק מפלג המנחה ואילך. כדאי להדליק נר חנוכה בסמיכות וקרוב לזמן הדלקת נר שבת.

היום, אין מתעכבים ליד הנרות חצי שעה.

מדייקים ליתן הרבה שמן בכדי שידלקו הנרות חמישים מינוט לכל הפחות אחר שקיעת החמה. ואם לא עשה כן, לכמה דעות לא יצא אפי' בדיעבד. הדליק את הנרות וגילה שאין לו מספיק שמן, יכבה את הנר, יוסיף שמן ולאחר מכן ידליק שוב בלי ברכה (ואם כבר קיבל עליו שבת, יבקש מחבירו שידליק בשבילו). כמו כן, אם נכבו הנרות לפני כניסת השבת, ידליקם שוב או יבקש מחבירו שלא קיבל שבת להדליקם.

כדאי לשים מבעוד יום על מגש החנוכה עוד חפץ השווה יותר משלהבת הנרות (כגון חלה) בכדי שיוכל לטלטל את המגש בשבת. ויש המחמירים לשים את החפץ על הכסא (כפי שיוסבר לקמן).

דמי חנוכה: בערב שבת, או ביום ראשון, יתנו גם עבור יום השבת⁶².

ליל ש"ק, ו' דחנוכה, שבת ראש חודש

קבלת שבת, כרגיל. בתפלת ערבית יעלה ויבוא. ועל הנסים. שכח יעלה ויבוא בתפלת ערבית, אינו חוזר⁶³.

61 אבל להעיר מהיום יום ל' סיון (בקביעות שבת ר"ח ומחר חודש).

62 שיחת ש"פ וישב תשמ"ח (ספר השיחות ח"א ע' 163). ועד"ז בשיחת כ"ח כסלו (לילדי צבאות ה') תש"נ (סה"ש ח"א ע' 199): כולל אויך בערב שבת – קודם כניסת השבת. וראה גם בשיחת כ"ד כסלו תשמ"ח (יחידות כללית – בלתי מוגה). ובשיחת ש"פ וישב תש"נ (שם ע' 194): בכל יום לבד בשבת (גם לא בדבר המותר – גזירה כו').

63 אלא אם נזכר קודם שאמר ה' מברכת "המחזיר", שחוזר ל"יעלה ויבוא"

בברכת המזון⁶⁴: ועל הנסים. רצה ואח"כ יעלה ויבוא⁶⁵. דין השוכח – ראה בהערה⁶⁶.

וממשיך "ותחזינה" וכו'. נזכר לאחר מכן, אינו חוזר.

אמר יעלה ויבא וטעה והמשיך כנוסח ברכת המזון ואמר "ובנה ירושלים", יחזור ויאמר "ותחזינה עינינו". אם נזכר אחר שאמר שם השם בחתימת הברכה ועדיין לא אמר "בונה ברחמיו", יסיים ויאמר "המחזיר שכינתו לציון", ויצא. ואם סיים "בונה ברחמיו", חוזר ל"רצה". (פשוט שהן ב' ברכות נפרדות. ומוכרח הוא מזה שבתפלת העמידה ה"ה ב' ברכות בפ"ע, וה"ז חדא מילתא רק לענין חתימה בשתיים (בברכת נחם). וראה שבה"ל בשם אגדה, הובא בב"י סי' קיב. ולהעיר גם מהגה בלבוש או"ח סי' קיד ס"ו. וראה בכ"ז בקצוה"ש סמ"ז סי"ב ובבדה"ש סקכ"ד וסקכ"ה. לקט הקמח החדש סי' קכ סק"ב (השני). חשוקי חמד בכורות ג, א בארוכה. שו"ת אור לציון ח"ג פ"ב ס"ה. נר ציון ר"ח פ"ג ס"ק קנט. סוכות פ"ח סקע"ד. שו"ת אבני ישפה ח"א סי"ח. ודרשת וחקרת ח"ה ס"מ סק"ג. מעדני כהן ח"ב סי"ח. ויצב אברהם ח"ב סי"ג. בית ההוראה ח"א סי' קמא. קובץ מבית לוי גל' ו' ע' כה. קובץ קול התורה גל' סב, סד, עד ועה. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 267 הערה 49).

64 לענין כוס של ברכה בסעודה זו, ילה"ע מתוד"ה שמאל – ברכות נא, א.

65 אמר יעלה ויבוא ואח"כ רצה יצא. אבל אם נזכר באמצע יעלה ויבוא קודם שאמר "ביום ראש החודש הזה", שלא אמר רצה, פוסק ואומר רצה ואח"כ יעלה ויבוא. (ואפשר שגם בנזכר אחרי שאמר "ביום ראש החודש הזה", וגם אם סיים יעלה ויבוא, יש להדר ולומר רצה ואח"כ יעלה ויבוא עוד פעם).

66 שכח על הנסים – דינו כשאר ימי החנוכה.

שכח רצה – דינו כבכל שבת.

שכח "יעלה ויבוא", דינו כבכל ראש חודש. והיינו, שאם נזכר קודם שאמר "השם" בחתימת ברכת "בונה ברחמיו ירושלים" חוזר ל"יעלה ויבוא". אם אמר כבר "השם" חותם הברכה. ואחר כך אומר (כנוסח שבסידור) "בא"י אמ"ה שנתן ראשי חדשים לעמו ישראל לזכרון" (ואינו חותם "בא"י מקדש ישראל וראשי חדשים"). [וגם אם הוא אחר שקיעת החמה, כיון שגם בלילה ראש חודש]. אבל אם נזכר אחרי התחלת ברכת "הטוב והמטיב", אפילו לא אמר רק תיבת "ברוך", אינו חוזר. (ואינו חוזר ואומר ב"הרחמן").

אם טעה וסבר שע"פ דין צריך לחזור ולברך כשלא אמר יעלה ויבוא בראש חודש ונזכר באמצע ברכת המזון שאינו צריך לחזור ולברך, מפסיק אפילו באמצע הברכה.

אמר יעלה ויבא וטעה והמשיך כנוסח התפלה ואמר "ותחזינה עינינו", יחזור ויאמר "ובנה ירושלים" (כבשח באמצע ברכת המזון שחוזר למקום שפסק. ועד"ז כתב בקצוה"ש סמ"ז סקכ"ה מטעם אחר). ואם נזכר אחר שאמר שם השם בחתימת הברכה ועדיין לא אמר "המחזיר שכינתו", מסיים "למדני חקיך" וחוזר ל"ובנה ירושלים". ואם סיים ואמר "בונה ברחמיו ירושלים" יצא. ואם כבר סיים המחזיר שכינתו חוזר למקום שטעה.

שכח שניהם, רצה וגם יעלה ויבוא, ונזכר קודם שאמר "השם" בחתימת ברכת "בונה ברחמיו ירושלים" חוזר לרצה. אם אמר כבר השם חותם הברכה. ואחר כך [אם הוא קודם שקיעת החמה של יום השבת] אומר (כנוסח שבסידור) "בא"י אמ"ה שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית וראשי חדשים לזכרון בא"י מקדש השבת וישראל וראשי חדשים". [ואם הוא אחר שקיעת החמה של יום השבת, אומר "בא"י אמ"ה שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית וראשי חדשים לעמו ישראל לזכרון" (ואינו חותם "בא"י מקדש השבת וישראל וראשי חדשים"). (וראה קצוה"ש סמ"ז סק"ד. ונשאר בצ"ע. ולכא' מוכרח הוא לפמ"ש בהגה בשו"ע אדה"ז סי' קפח סי"ג. אבל פשוט שאינו חותם. ובקצוה"ש לא נחית לזה)].

והיינו בשכח שניהם, רצה ויעלה ויבוא. אבל אם שכח רק א' מהן – אין כולל את השני בנוסח הברכה שאומר. אבל כשצריך לחזור לראש (עיין לקמן) תמיד צ"ל הן

יש להיזהר שלא לפתוח את הדלת מול הנרות בליל שבת. ולא לעבור ליד החנוכיה במהירות, שמא יכבו הנרות.

אסור להזיז את החנוכיה בידיים וכן את הכיסא והמגש שתחתיה, גם לאחר שיכבו הנרות. ואפי' אם העביר את החנוכיה מהמגש והכסא אסור לטלטלם.

לאחר שכבו הנרות, ניתן להזיזם כלאחר יד (דהיינו: בגופו, ברגליו, במרפקו, באחורי ידיו וכיוצא בזה). כמו כן אם צריך להשתמש במקום החנוכיה ניתן לבקש מגוי שיזיז אותה.

אם שם מבעוד יום חלה על המגש (או חפץ השוה-ערך יותר משלהבת הנרות, כנ"ל) ניתן לטלטל את המגש בידיים לאחר שיכבו הנרות, ואפי' החנוכיה עליו. (יש המחמירים ואומרים שאין מועיל לשים חפץ על המגש (מכיון שהוא מיועד מלכתחילה לחנוכיה) אלא ישים אותו על הכסא, ויטלטל את הכסא ואגב כך את המגש והחנוכיה). פתרון זה מאפשר לטלטל את המגש [או את הכסא, לדעת המחמירים הנ"ל] ואגב כך את המנורה. אך, בתנאי שסיבת הטלטול היא כדי לעבור שם או להשתמש שם, ולא בכדי להגן על המנורה⁶⁷.

אין משחקים בסביבון בשבת. יש המסתפקים לומר שסביבון הוא בגדר כלי שמלאכתו לאיסור.

אין נותנים מתנות חנוכה בשבת אלא אם כן הם דברים הנצרכים לשבת.

מותר ללחוץ על הסופגניות בשבת בכדי להוציא מהם את

רצה והן יעו"י (ראה שו"ע אדה"ז סקפ"ח סי"ג-יד. ס' המנהגים ע' 60).

ובפרטיות: הזכיר של חנוכה (ועל הנסים) וכן של ראש חודש (יעלה ויבוא), אבל לא הזכיר של שבת (רצה) וחוזר לראש (ראה פרטי דינים בסידור), אינו צריך להזכיר של חנוכה שוב. אבל צריך להזכיר של ראש חודש שוב.

67 יש מי שאומר - שאף שבדרך כלל מקובל ההיתר לטלטל לאחר שהניחו חפץ, הרי בחנוכה אין להשתמש בהיתר זה*. והרוצה להחמיר כדבריו, יש מקום לחומרא זו, אף שמעיקר הדין מותר לטלטל באופן שכזה. בכל אופן, מותר לטלטל כלאחר יד או ע"י גוי, כדלעיל.

* עיקר טעמו, כיון שאין מטלטלים הנרות מצד דיני חנוכה, ואיתקצאי לכולי יומא. ואף שמותר לטלטלם קימעא (ובספר המנהגים הובא גם מעשה רב בזה) - דעת המחמירים, שכיון בפועל מקפידים שלא לטלטל, אסח דעתי' מלטלטל. וכבר העירו מפס"ד השו"ע (ודאדה"ז) או"ח סתקי"ח ס"ט (סכ"א), כדעת הרמב"ן במלחמות (ביצה יט, סע"ב), דל"ש מיגו דאיקצאי כשאינו אסור מחמת עצמו. וכש"כ בנדו"ד, שה"ז חומרא בעלמא. וראה בכע"ז שו"ת ויען יוסף או"ח ח"א ס' קכב. וכנראה דעת המחמירים, שכשהחפץ גופו אסור בטלטול, גרע טפי (משא"כ בנדון הנ"ל, שהפירות מותרים מצ"ע, ויש איסור סתירה רק על הבית).

השמן (שהולך לאיבוד)⁶⁸.

אין שרים הנרות הללו בשבת⁶⁹.

יום שבת קודש, ל' כסלו, ו' דחנוכה, פרשת מקץ, ראש חודש טבת

שחרית: יעלה ויבוא. ועל הנסים. דין השוכח יעלה ויבוא, ראה בהערה⁷⁰.

הלל שלם. ואברהם זקן וגו'. קדיש תתקבל. שיר של יום ("מזמור שיר ליום השבת"). הושיענו. ברכי נפשי. קדיש יתום.

מוציאים ג' ספרי תורה. ע"ד הלימוד וההוראה בעבודת האדם מהענין דהוצאת שלשה ספרי תורה - ראה בהערה⁷¹.

סדר הקריאה: בראשון קורא בפרשת מקץ ששה קרואים (בעליית ששי קורא עד סוף הפרשה). אחר גמר קריאת התורה בס"ת הראשון, מניח ס"ת השני על הבימה [כי אין מסלקין הראשונה עד שכבר הניחו השניה על השולחן שלא יסיחו דעתן מן המצוות⁷²]. הגבהה וגלילה לס"ת הראשון. [ולא יפתחו השני ולא יסורו המפה עד שיגללו הראשון, שלא יהיו העוסקים בגלילת הראשון טרודים ויוכלו לשמוע קריאה בשני, שאין להתחיל בהפשטת השני לפני הקריאה, לפי שנמצא השני ערום בלתי מגולל ואין זה כבוד לספר תורה⁷³]. קורא

68 ראה במ"מ וציונים להלכה יומית אות תעב.

69 התוועדות שבת חנוכה תשמ"ב. אבל נהגו - וכן הורה כמ"פ - לשיר "על נסיך וכו'".

70 שכח ולא אמר "יעלה ויבא": אם נזכר קודם שאמר ה' מברכת "המחזיר" חוזר ל"יעלה ויבוא" וממשיך "ותחזינה" וכו'. אם נזכר קודם שאמר "מודים" אחר שסיים הברכה אומר במקום שנזכר. אם התחיל כבר "מודים", [אם נזכר לאחר שאמר השם שבחתימת הברכה, לפני חתימת "הטוב שמך", יאמר "למדני חוקיך", וחוזר ל"רצה". וכן אם נזכר אחרי שאמר השם בחתימת ברכת "המברך את עמו ישראל בשלום", לפני חתימת הברכה. ו]אם נזכר לפני שאמר "יהיו לרצון" השני, חוזר ל"רצה". ואם אמר כבר "יהיו לרצון" השני (שבאמירת פסוק זה עשה היסח הדעת מלומר עוד תחנונים ונשלמה תפלתו), חוזר לראש התפילה. נזכר לאחר תפלת מוסף, אינו חוזר.

71 ראה בארוכה סה"ש תנש"א ח"א ע' 379 ואילך. וראה שיחת שבת חנוכה תשמ"ב.

72 מרדכי סוף הלכות קטנות בשם מהר"ם - הובא בב"י או"ח סוסי' קמז. תשב"ץ קטן סי' קפז. רמ"א שם ס"ח. מט"מ סרנ"ד (ושם הביא טעם אחר, ובשם הר"י). קצוה"ש ספ"ד בבדה"ש סק"ז.

73 ארחות חיים הל' קריאת ס"ת סנ"ד. כלבו סדר קריה"ת. מרדכי - הובא בב"י שם. תשב"ץ קטן שם. מט"מ סרנ"ה. שו"ע סי' קמז ס"ח. והטעם - בלבוש סוסי'

לשביעי בס"ת השני, קריאת ר"ח (וביום השבת וגו' ובראשי חדשיכם וגו')⁷⁴. ומניח ספר תורה השלישי אצל השני ואומר חצי קדיש⁷⁵. הגבהה וגלילה לס"ת השני. למפטיר, קורא בס"ת השלישי, נשיא לבני גד ("ביום השישי" ולא יותר). הגבהה וגלילה לס"ת השלישי.

מפטירין בנרות זכריה ("רני ושמחי") בתוספת פסוק ראשון ואחרון מהפטורות שבת ראש חודש ומחר חודש ("כה אמר ה' השמים כסאי וגו'", "והי' מדי חודש וגו'", "ויצאו וראו וגו'", "והי' מדי חודש וגו'", "ויאמר לו יהונתן מחר חודש וגו'", "ויאמר יהונתן לדוד לך לשלום וגו'⁷⁶).

אין אומרים 'אב הרחמים' לפני מוסף.

דיני הטועה בתפילת מוסף, ראה בהערה⁷⁷.

בשיחת ש"פ נח תשמ"א: איתא בספרים שביום טוב

קמז. וראה בשו"ת בעי חיי או"ח ח"ב ס"ג. ובביהגר"א שם סקי"ב, וכן במשנ"ב שם סקכ"ג, הוסיף טעם שאין עושים מצות חבילות חבילות. וראה במקו"ח שם שקו"ט אם צריך גמר הגלילה. וראה גם קצוה"ש שם בבדה"ש סק"ו.

74) ואם טעה וקרא בשל חנוכה – ראה פרטי דינים למחר ביום בדר"ח. וכ"ה גם בחל ר"ח בשבת (כ"מ הכרעת הפמ"ג סתרפ"ב במ"ז סק"ד. וכ"כ בערוה"ש ס"ה. ואף שבשע"א ש"ח סע"ו כתב באו"א, ספק ברכות להקל. ובסידור יעב"ץ כתב שרצה יפסיק ורצה גומר של חנוכה). ואם קרא תחילה בס"ת השני של חנוכה ואח"כ בשלישי בשל ר"ח, מ"מ מפטיר בחנוכה, דפרסומי ניסא עדיף.

75) אבל אינו צריך להניח ספר תורה הראשון.

76) וראה בארוכה לקו"ש חל"ה ע' 187 ואילך. וראה אג"ק ח"ה ע' קח.

77) טעה ואמר "תקנת שבת", אם נזכר קודם שאמר השם ("ברוך אתה ה'") של חתימת הברכה חוזר ל"אתה יצרת". אם כבר אמר שם השם, חותם בחתימה של שבת ראש חודש ("מקדש השבת וישראל וראשי חדשים"), ואומר "ונעשה לפניך בתמידי היום ובקרבתן מוסף ראש חודש הזה", וממשיך מ"רצה" ואילך, כרגיל. אם נזכר אחרי שהתחיל ברכת רצה ואומר "ונעשה לפניך וכו'", כנ"ל אחרי תיבות "והשב העבודה לדביר ביתך". וכן אם נזכר אחרי חתימת רצה, אומרו לפני "מודים". אבל אם כבר התחיל "מודים", חוזר ל"אתה יצרת", ואפילו אם אמר בטעות "יעלה ויבוא" והזכיר ראש חודש. (ואם נזכר לאחרי שאמר שם השם בחתימות ברכת הטוב שמך או המברך את עמו ישראל בשלום, יסיים ויאמר "למדני חוקיך" וחוזר ל"אתה יצרת"). אם אמר כבר יהיו לרצון האחרון, חוזר לראש התפלה. [וראה פמ"ג סתכ"ה בא"א סק"ו. שו"ת תשובה מאהבה ח"א סי' קס. א"א מבוטשאטש מהדו"ת סתכ"ה ס"ג. הגהות חכמת שלמה סתכ"ה ס"ג. משנ"ב סת"צ בבה"ל ד"ה מתפלל. כה"ח שם סקכ"ו. לוח כולל חב"ד. שו"ת קנה בושם ח"ג או"ח סכ"ה. אג"מ ח"ד סכ"א. ולהעיר שלפי סברא הראשונה בשו"ת תשובה מאהבה שם, מקום לומר שלא יועיל גם אמירת ונעשה לפניך בתמידי וכו'. וי"ל. והנה בשיחת ש"פ נצו"י תשמ"ז (ראה בלוח יום יומי לחגה"ס שעעל"ט. וראה בקובץ באתרא דרב שיו"ל מטעם הבד"צ גליון ג' הע' 26) שביו"ט אם הזכיר פסוקי יום אחר אינו יוצא. ועפמ"ש"כ בשו"ת אג"מ הנ"ל – כש"כ וק"ו בנדו"ד שאמר רק של שבת. וראה מש"כ באו"א בשו"ת מנחם משיב סכ"ד (לדודי שליט"א). והנלפענ"ד כתבנו].

המסופק אם אמר אתה יצרת, חוזר ומתפלל.

אומרים "אתה בחרתנו" כיון שיום טוב קשור במתן תורה שאז היה "ובנו בחרת", מה שאין כן בשבת ראש חודש שאז אומרים "אתה יצרת", כיוון ששבת קשורה בבריאה שהיתה קודם מתן תורה, ועד"ז ראש חודש שגם היה קודם מתן תורה, עוד במצרים. אמנם אף על פי שהתחלה של "אתה יצרת" שונה מהתחלת "אתה בחרתנו", הסיום בשניהם הוא בשוה. ועד"ז בנוגע לניגון ד"אתה בחרתנו", שאפשר לשיר אותו גם עם האותיות ד"אתה יצרת", ויעשו כן כעת, ועל ידי זה יפעלו ש"אתה בחרתנו" יפעל למפרע ב"אתה יצרת". ובקרב ממש יבואו לזמן שיקויים בו "והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחוות לפני אמר ה'א". וכדאיתא בילקוט, שלעתיד לבוא יעלו לרגל בכל ראש חודש וכן בכל שבת בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש. וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א: "ביטו בסידור ויראו מה כתוב שם". וניגנו את "אתה יצרת" במנגינת "אתה בחרתנו".

הלכתא למשיחא: מוסף ר"ח (2 פרים, איל, 7 כבשים לעולה, ושעיר לחטאת). וזהו, נוסף למוספי שבת וקרוב תמיד.

הלכתא למשיחא: לעתיד לבוא יעלו לרגל לא רק שלש פעמים בשנה, אלא "מידי חודש בחדשו ומידי שבת בשבתו". ויתירה מזה: "הרי שחל ר"ח להיות בשבת. . באים שני פעמים אחד של שבת ואחד של ר"ח והעבים טוענין אותם בהשכמה ומביאים אותם לירושלים והם מתפללים שם בבוקר והם טוענים אותם לבתיהם מי אלה כעב תעופינה הרי של בוקר וכיונים אל ארובותיהם הרי של מנחה"⁷⁸.

"מנהג עתיק ללמוד בכל ר"ח פסוק אחד עם פרש"י, ואפשר להוסיף עם עוד פירושים, מהקאפיטל בתהלים שהוא מסומן כמספר שנות חייו, ואם הקאפיטל מחזיק פחות מי"ב פסוקים, וכן בשנת העיבור, אז כופלים שיעלה כמספר חדשי השנה ואם הוא מרובה בפסוקים אזי לומדים שנים או יותר פסוקים בכל ר"ח".

מנחה: יעלה ויבוא. ועל הנסים. אין אומרים 'צדקתך' במנחה.

(78) יל"ש ישע"י רמז תקג. וראה לקו"ש ח"ט ע' 292. חכ"א ע' 383 (צילום גוף כתי"ק - נדפס בריש סה"מ תשל"ז). ד"ה והי' מדי חודש תשל"ז.

אין לאכול לפני הדלקת נר חנוכה וכו' כדלעיל. בהתחיל בהיתר – שכן הוא בד"כ שנט"י קודם השקיעה⁷⁹ אינו פוסק, ובפרט בדרבנן⁸⁰. והחכם עיניו בראשו שלא להגיע לידי כך, ובפרט בהתוועדות דשכיחא שכרות. אמנם, בקהילות חסידים כמדומני שהאריכו בס"ג כרגיל⁸¹.

מוצש"ק, אור לא' טבת, בדר"ח טבת, ז' דחנוכה

יציאת השבת בשעה 5:14.

אין לאחר תפילת מעריב יותר על הרגיל.

בתפילת ערבית אתה חוננתנו, יעלה ויבוא, ועל הנסים. אחרי תפלת העמידה – ויהי נועם, ואתה קדוש.

בבית הכנסת מדליקים נר חנוכה קודם 'עלינו' [ואחרי 'עלינו' וכו' – מבדיל הש"צ]. וידייקו שהמדליק יאמר 'אתה חוננתנו'. ואם שכח, יאמר: 'ברוך המבדיל בין קודש לחול' לפני ההדלקה.

כפשוט, שבמוצאי שבת זמן ההדלקה הוא רק לאחר יציאת השבת. וממהרים ללכת הביתה, בכדי שלא לאחר זמן ההדלקה יותר מדי.

הסדר בבית הוא: הבדלה, נר חנוכה, ויתן לך. מלוה מלכה. בברכת המזון: ועל הנסים. יעלה ויבא.

כמדומה פשט המנהג גם במוצאי שבת שידליקו הנרות חמשים מינוט לכה⁸².

79) ותלוי בפלוגתא בפי' התחיל בהיתר – ראה שו"ע אדה"ז ס"ע ס"ה. סרע"א ס"ט. סתפ"ט סי"ז. קו"א סתל"א סק"א במוסגר. וראה אצלנו במ"מ וציונים להלכה יומית אות תרמח.

80) ושאיני מבדיקת חמץ שעיקר זמנה בהתחלת הלילה כבקו"א שם. אבל י"א (ראה שו"ת מהרש"ל רס"י פה. וכן בב"ח סתרע"ב ד"ה פסק. והובא במג"א סק"ה ובמשנ"ב סק"י. בא"ח וישב ש"א ס"ז ואף שלא נתפרש בדבריהם דמיירי בהתחיל בהיתר – מוכרח הוא ממש"כ הב"ח שגם הר"י שהיקל בבדיקת חמץ, מודה כאן. והרי איהו ס"ל כן בהתחיל בהיתר – ראה בטור וב"י סתל"א. אבל ראה מג"א שם סק"ח. קו"א שם. אלא שלהטור גם תוך ח"ש נק' התחיל בהיתר – עיי"ש בהגה לקו"א) שה"ה בנ"ח שפוסק, לפי שה"ז מצוה עוברת. וראה במשנ"ב שם בשעה"צ סקט"ו. וכ"מ בקו"א שם. וראה שו"ת אבנ"ז סוסי' תצט. אבל להעיר שלדין שמדליקים בפנים – אף שטוב ליזהר גם בזה"ז – ל"ח מצוה עוברת, ומשום זריזים מקדימים לחוד א"צ להפסיק. והכי איכא למשמע ממש"כ בס' נוהג כצאן יוסף ע' קפה. וכ"מ מזה שלמעשה מקדימים תפילת ערבית להדלקת נ"ח כשהגיע זמנה. אבל ראה שו"ת שרידי אש ח"ב סמ"ג.

81) ולהעיר ממעשה רב – ש"פ מקץ תשד"מ. ועוד.

82) שקו"ט בזה בכ"מ. וראה מה שכתבנו בהתמים כסלו תשס"ב וטבת תשס"ב.

בנוגע לנתינת דמי חנוכה במוצאי ש"ק להמקפידים בזה⁸³ – נתבאר בשיחת כ"ד כסלו ("יחידות כללית") תשמ"ח⁸⁴ שבנדו"ד שאני שמדובר אודות דבר מצוה (המשפיע על חינוך הילדים), ובפרט אם יסכמו עם המקבל שהוא יוציא את הכסף בפועל ביום ראשון בבוקר לאחר עמוד השחר או נץ החמה. [ועיין בהערה⁸⁵].

יום ראשון, א' טבת, ז' דחנוכה, בדר"ח טבת

שחרית: יעלה ויבוא. ועל הנסים. שכח ולא אמר "יעלה ויבא" – ראה לעיל יום שבת קודש.

אחר הלל שלם: ואברהם זקן וגו'. קדיש תתקבל. שיר של יום ("היום יום ראשון בשבת"). הושיענו. ברכי נפשי. קדיש יתום. קריאת התורה.

בקריאת התורה: מוציאים ב' ספרי תורה. שלשה קרואים בס"ת הראשון, בשל ר"ח⁸⁶ (כהן עד רביעית ההין, לוי עד ונסכה, ישראל ובראשי חדשיכם גו'). מניח ס"ת השני [כי אין מסלקין הראשונה עד שכבר הניחו השניה על השולחן שלא יסיחו דעתן מן המצוות⁸⁷]. הגבהה וגלילה לס"ת הראשון. בס"ת השני, קוראים בפרשת נשא: ביום השביעי גו' (ולא

83 "ס'איז דא אזוינע וואס זיי זיינען נזהר". וראה שיחת אור ל"ג ניסן תשמ"ג. ובכ"מ

84 ע"פ סרט הקלטה.

85 וראה גם שיחת ליל כ"ג כסלו תשמ"ט, באופן אחר קצת. ושם, שכדאי להמנע מנתינת מעות חנוכה במוצאי שבת מטעם אחר, עיי"ש.

86 טעה וקרא ארבעה קרואים בפרשה של ראש חודש: אם הוציאו ספר תורה אחד, אינו קורא עוד בשל חנוכה, שאין משגיחין בחנוכה. אבל אם הוציאו שני ספרי תורה, יקרא בספר השני חמישי בשל חנוכה, משום פגמו של ספר תורה, ויאמר הקדיש אחרי החמישי. ואם אמר קדיש אחרי הרביעי, אינו חוזר ואומר קדיש אחרי החמישי.

טעה והתחיל לקרוא בשל חנוכה, ואפילו התחיל הכהן לברך ("ברוך אתה ה'") ופרשת חנוכה מזומנת לפניו לקריאה, גומר לקרוא בשל חנוכה, שלא לגרום ברכה לבטלה, ויברך הכהן ברכה אחרונה, ואח"כ קורא שלשה קרואים בשל ראש חודש. וכן אם כבר קרא ג' פסוקים לכהן בשל חנוכה, והפסיק ובירך ברכה אחרונה, ולא גמר קריאת היום של חנוכה, קורא אח"כ שלשה קרואים בשל ראש חודש.

ואם כבר התחילו קריאת לוי בשל חנוכה, גומר כל השלשה קרואים בשל חנוכה, ולרביעי קורא בשל ראש חודש.

אם לא התחיל הכהן לברך על של חנוכה, אלא שפתחו ספר תורה הגלול בפרשת חנוכה, מוציאים ספר תורה אחר לקרוא תחילה בשל ראש חודש, כרגיל.

87 מרדכי סוף הלכות קטנות בשם מהר"ם – הובא בב"י או"ח סוסי' קמז. תשב"ץ קטן סי' קפז. רמ"א שם ס"ח. מט"מ סנ"ד (ושם הביא טעם אחר, ובשם הר"י). קצוה"ש ספ"ד בבדה"ש סק"ז.

יותר). חצי קדיש. הגבהה וגלילה.

אחר הגבהה וגלילה: אשרי ובא לציון (ואין הש"צ מסיים בקול), אחר כך יהללו, ואחר החזרת ספר תורה להיכל – חליצת התפילין והנחת תפלין דר"ת, [מזמור תהלים ע"י הש"צ לפני קדיש], חצי קדיש, מוסף. ועל הנסים.

"נוהגין בקצת מקומות שלא להסתפר בראש חודש מפני חשש סכנה כי כן הזהיר רבינו יהודה החסיד" [ובצוואת ריה"ח – נזכר גם שלא ליטול צפרניים. ואכ"מ].

הלכתא למשיחא: זמן הבאת עצי הכהנים והעם – באחד בטבת, שבו בני פרעוש [בן יודא, בפעם ה] שני⁸⁸.

ליל שני, אור לב' טבת, ח' דחנוכה, 'זאת חנוכה'

בכמה שיחות קודש מובא שיש לנצל השעות שנותרו בליל "זאת חנוכה" למבצע חנוכה (וראה לקמן ביום "זאת חנוכה").

השמן והפתילות שנשארו בחנוכה לאחר החג, עושה להם מדורה ושורפם, כיוון שהוקצו למצוותם. אבל השמן הנותר בבקבוק אין בו קדושה ומותר ליהנות ממנו.

יום שני, ב' טבת, ח' דחנוכה, 'זאת חנוכה'

קורין לכהן וללוי ביום השמיני גו', לישראל ביום התשיעי גו', עד כן עשה את המנורה.

בשיחות קודש נזכר, שעל כל אחד ואחת מישראל לנצל יום זה – שבו מאירים כל שמונת נרות חנוכה – להשלים הפעולות "דמבצע חנוכה". וכן כל מי שעדיין לא קיים את המנהג דנתינת דמי-חנוכה, שיחליט תיכף למלא ולהשלים המנהג, ובהוספה, "לחטוף" ("אריינכאפנדיק") זאת בימים ובשעות שנותרו עוד בחנוכה, ואפילו לאחר תפלת ערבית במוצאי זאת חנוכה, ובימים הסמוכים לחנוכה, וכל המקדים הרי זה משובח. וכדאי שגם אלו שקיימו המנהג יוסיפו, שהרי יש מקום לומר שהיו צריכים ליתן עוד יותר, ובפרט לפי-ערך גודל הנחת-רוח החסידותי שמקבלים

88) ופעם הראשונה – ה' מנחם אב – תענית פ"ד מ"ה. ועיי"ש בתויו"ט. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1105 הע' 9. אבל להעיר ממשמעות פירש"י עירובין מא, א ד"ה מבני סנאב, שכולם היו ע"פ הגורל.

מבניהם ובנותיהם, והנחת-רוח שיקבלו בעתיד על ידי זה שיוסיפו בהחינוך מכאן ולהבא. ויש להמשיך ולהוסיף בזה גם לאחרי חנוכה.

כן נזכר, שיש לעשות סך הכל מכללות הענין דחנוכה, להמשיכו בעבודת כל השנה כולה במעשה בפועל. ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות. ומה טוב שיתחילו בזה ע"י עריכת התוועדות.

בשיחת ש"פ מקץ תשמ"ט (ועוד) הוזכר, שבודאי ילמדו המאמר (עכ"פ כמה שורות) שישנו מרבינו הזקן (עם הגהות וביאורים מהצמח צדק) שמבאר העילוי דזאת חנוכה, והעיקר לחיות עם המאמר⁸⁹.

בשיחת זאת חנוכה תשי"ג נאמר: איתא בספרים של חסידי פולין [לעת-עתה לא מצאתי ענין זה בחסידות חב"ד, אבל מסתמא נמצא גם שם] שיום השמיני דחנוכה, "זאת חנוכה", מסוגל לפקידת עקרות. ונתבאר שם.

בהקלטה משיחת י"ט כסלו תשל"ד⁹⁰: ע"פ המבואר בשיחת י"ט כסלו תש"ד שהענינים דערב ר"ה, ימי הסליחות וחודש אלול כו' - ישנם גם בנוגע לראש השנה לחסידות, י"ט כסלו, כמו כן מובן שלאחרי הכתיבה בי"ט כסלו יש ענין החתימה, בדוגמת החתימה ביוהכ"פ במשך לר"ה. ונתבאר שם שהחתימה היא בחנוכה - שאז חזר אדה"ז לביתו. וה"ז מתאים עם המובא ב"פוילישע ספרים" שבחנוכה הוא גמר החתימה דימי הדין. (ונזכר שם, בטעם שהובא מהנכתב מספרי פולין, כיון שענין זה מתאים ע"פ תורת חסידות חב"ד)⁹¹.

האוכל מבעוד יום, ונמשכה סעודתו עד שחשיכה, אפילו כמה שעות בלילה, מזכיר של חנוכה בברכת המזון, אם אכל כזית לפני השקיעה⁹², וזאת בתנאי שעדיין לא התפללו מעריב (באמצע הסעודה).

89) ראה לקוטי תורה דרושי שמיני עצרת פח, ב. אוה"ת חנוכה (כרך ה) תתקסב, א.

90) ונשמט בשיחות קודש.

91) וראה אגרות קודש חי"ד ע' קיב: פתגם המורגל בפולין. . שגמר החתימה היא בחדש כסלו בימי חנוכה.

וראה גם בלקו"ת דרושים לשמע"צ (פח, ב), ונת' בד"ה ביום השמיני ה'תשמ"ו (ועיי"ש בהערה 33), ששמיני דחנוכה הוא כמו שמע"צ. וראה גם שיחת זאת חנוכה תשל"ח.

92) לפי שהכל הולך אחר התחלת הסעודה, שאז חל עליו חיוב הזכרה מעין המאורע ולא נפקע ממנו חיוב זה ביציאת היום.

יום שלישי, ג' טבת

בשיעור חומש היומי מסיימים בפסוק (מה, כז) ותחי רוח יעקב אביהם⁹³.

אסרו חג בשייכות לחנוכה – ראה בהערה⁹⁴.

הלכתא למשיחא: י"א⁹⁵ שלעת"ל כשיקדשו שוב ע"פ הראי', יעשו חנוכה במקומות רחוקים תשעה ימים מחמת ספיקא דיומא⁹⁶.

הלכתא למשיחא: אין מביאים ביכורים אחר חנוכה, שהביכורים שביכרו אחר חנוכה הם חשובים משנה הבאה ויניחם עד אחר עצרת. והטעם לפי שנאמר "אשר תביא מארצך", שמביאים בכורים רק כל זמן שמצויים על פני ארצך, שעדיין לא כלו לחי' מן השדה. אבל אחר חנוכה כבר כלו מן השדה⁹⁷.

יום חמישי, ה' טבת, "דידן נצח"

ביחזקאל⁹⁸: בעשירי בחמשה לחודש לגלותנו בא אלי הפליט

93 וראה שיחת ה' טבת תשמ"ז. וראה לקמן יום ש"ק פרשת ויגש.

94 ראה שיחת ש"פ מקץ תשל"ג בטעם ע"פ נגלה שאין אסרו חג, ולאידך – "אינן בטלין לעולם", ושעי"פ חסידות אדרבה כל ענין חנוכה – בכדי להמשיכו במשך כל השנה. ובשיחת מוצאי זאת חנוכה תשל"ה נת' ענין הגעגועים לחנוכה, ואף שאין אסרו חג, ולא נהוג להמשיך סעודה לתוך מוצאי חנוכה (כבפורים), אפשר ללמוד בעניני חנוכה, וכן להוסיף בנר מצוה ותורה אור, עיי"ש בארוכה. וראה שיחת זאת חנוכה תשמ"ט, שאף שלא קבעו אסרו חג (ויש לעיין ולפלפל בזה), כל הסמוך וקרוב יותר לחנוכה ניכרת ההשפעה יותר, ובפרט ביום הראשון שלאחרי חנוכה.

95 מנ"ח מצוה שא סק"ו. ועוד.

96 ולהעיר משיחת זאת חנוכה תשל"ח, שכיון שקס"ד שבתורה הוא ג"כ תורה, יש להמשיך בעניני זאת חנוכה למחרתו, מצד השקו"ט בספרים (וראה גם שיחת פורים תשי"ט) במה שאין עושים יו"ט שני של גלויות בחנוכה. ושם, שמחרת זאת חנוכה הוא בדוגמת שמחת תורה.

אבל בשיחת שמח"ת תשמ"ט שלעת"ל לא יהי' ספיקא דיומא כיון שיוכלו להודיע על קידוש החודש תיכף ומיד בכל המקומות (אלא, שבשאר יו"ט שנהגו בני"י במשך ריבוי דורות בחוץ לארץ לעשות יו"ט שני, יש מקום לומר שימשיכו לנהוג כן גם לעת"ל, עיי"ש).

97 ויל"ע בסוף זמן הבאת ביכורים לעת"ל (ראה יחזקאל מד, ל. ועד"ז שם כ, מ), שהפירות מצויים על פני השדה גם אחרי חנוכה, שעתידיים אילנות שיוציאו פירות בכל יום (שבת ל, ב), ויקויים היעוד "ונגש חורש בקוצר" (עמוס ט, יד. וראה תו"כ בחקותי כו, ד. ולהעיר מסה"ש תנש"א ח"ב ע' 743 הע' 70. שם ע' 809 הע' 131). גם צ"ב בדין חיוב בכורים בגדל ע"י נס. ואכ"מ.

98 לג, כא.

מירושלים לאמר הוכתה העיר⁹⁹.

בשלשלת היחס שבהקדמת לוח היום יום: תשמ"ז. . ביום ה' טבת בו דידן נצח באופן גלוי לעיני כל העמים בבית המשפט הפדרלי בנוגע לספרי וכתבי רבותינו נשיאינו שבספריית ליובאוויטש.

בלוח כולל חב"ד ליום זה: הוא יום חג דידן נצח. כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז על יום זה כיום סגולה ועת רצון לדורות. כן יצא בקריאה קדושה להוסיף ולהרחיב את ספריית אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש.

בימים אלו צריך להוסיף בלימוד התורה ביתר שאת וביתר עוז, שהרי נצחונם האמיתי של הספרים הוא בהוספה בלימוד התורה, כולל ובמיוחד לימוד ברבים, "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה".

הלימוד צריך להיות לכל לראש לימוד המביא לידי מעשה, בנגלה: לימוד ההלכות הצריכות (בספר הרמב"ם וכיוצא בזה), ובפנימיות התורה: בתורת החסידות, שעל ידה יכול להיות קיום מצוות יראה ואהבה בשלימות.

בכל בית פרטי של כל אחד ואחד מישראל צריכים להיות ספרי היסוד של יהדות (נוסף לחת"ת) כולל ובמיוחד ספרי הלכה בעניינים הנוגעים בחיי היום יום, בכדי לדעת את המעשה אשר יעשון.

בשנת תשמ"ט נתן הרבי דולר נוסף לכאו"א, כהשתתפות בקניית ספרים חדשים או בתיקון ספרים ישנים. כמו כן עורר כמ"פ ע"כ שיעשו הנחה מיוחדת על כל ספרי הקודש, בכדי להקל על רכישת הספרים.

שיחות קודש לה' טבת בקביעות שנה זו – בשנת תשנ"ב (בספר השיחות).

יום ועש"ק פרשת ויגש, ו' טבת

העברת הסדרה שמו"ת: פ' ויגש.

חייב אדם למשמש בבגדיו ערב שבת עם חשיכה [בפרט לאלו שלבשו בגדי שבת ויום טוב אתמול, ביום הבהיר ה' טבת].

99) וראה ר"ה יח, א, שלרשב"י עשו יום שמועה כיום שריפה. ועיי"ש בטו"א. ונת' בלקו"ש חט"ו ע' 555 בהערות.

הדלקת נרות בשעה: 4:11.

שבת קודש פרשת ויגש, ז' טבת

בלקוטי שיחות¹⁰⁰: ע"פ מנהג ישראל – ש"תורה הוא" מסיימים ל"שלישי" (ולכמה מנהגים – ל"רביעי") של קריאת הפרשה בפסוק "וידברו גו' וירא את העגלות גו' ותחי רוח יעקב אביהם". ונת' שם בארוכה. וכן המנהג בבית חיינו.

מנהג האשכנזים שאין השליח ציבור מכריז בשבת שקודם הצום ע"ד הצום הבעל"ט, יהפך לשמחה.

מוצאי שבת קודש, אור לח' טבת

זמן צאת השבת בשעה 5:15.

ערבית: קידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים. [על פי הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד¹⁰¹].

בח' בטבת נכתבה התורה יונית בימי תלמי המלך והחושך בא לעולם שלשת ימים¹⁰². והי' היום קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל¹⁰³ – נת' בכ"מ בשיחות קודש¹⁰⁴.

היום הגיע אדה"ז לכפר פייענא, לפני הסתלקותו (תקע"ג).

יום הסתלקות הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא נ"ע זי"ע, זוגתו של כ"ק אדמו"ר הצמח-צדק נ"ע (תרכ"א), ומנו"כ בליובאוויטש.

יום שני, ט' טבת

ט' טבת הוא מהימים "שאירעו בהם צרות לאבותינו וראוי להתענות בהם", "ולא נודע איזה היא הצרה שאירע בו"¹⁰⁵.

100 ח"ל ע' 224

101 וראה ספר השיחות תשנ"ב ח"א ע' 68. וש"נ. בנוגע לחשבון ז' ימים – ראה בהנסמן בהגהות כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע לסידור תורה אור, ובספרים שנסמנו בהגהות כ"ק אד"ש לשער הכולל. וראה ג"כ בשיחת ו' אד"ר תשמ"ו.

102 מגילת תענית בסופה. הובא בשו"ע או"ח סי' תקפ.

103 מס' סופרים פ"א ה"ז.

104 ראה לקוטי שיחות חלק כד בתחלתו. ובשיחת ש"פ מקץ תשנ"ב (בספר השיחות).

105 מגילת תענית והובא בשו"ע שם.

אבל, כבר פירשו שבאותו יום מת עזרא הסופר. ובמפרשי מגילת תענית הובאו עוד ענינים שאירעו באותו יום¹⁰⁶.

ליל שלישי, אור לעשרה בטבת, יהפך לשמחה

בכמה שיחות נזכר אודות ההכנה ליו"ד שבט, החל מעשרה בטבת, "שלשים יום לפני החג"¹⁰⁷.

בשיחת ליל עשרה בטבת תשנ"ב (ספר השיחות): **בליל עשרה בטבת** – שכבר התחיל **יום העשירי בטבת** שמתחיל בערב ("ויהי ערב ויהי בוקר"), ואעפ"כ לא התחיל **הצום** דעשירי בטבת עד עלות השחר. . מודגשת ביותר ה**נתינת-כח** ("עת רצון") לנצל את הזמן **לעבודת התשובה** שמביאה את **הגאולה**, שע"ז יתבטל הצום דעשירי בטבת עוד לפני התחלתו. [ובר"ד משיחה הנ"ל: שמנצלים את הזמן הנותר עד הצום לעשיית תשובה. . שעד עלות השחר (ואפילו עד להתחלת הזמן שלפני-זה, כהזהירות להתחיל להתענות עוד קודם עלות השחר) נותרו עוד כמה שעות – הרי זה **ריבוי זמן לעשות תשובה!**].

כל תענית שאוכלים בו בלילה הרי זה אוכל ושותה עד שיעלה עמוד השחר. והוא שלא ישן שינת קבע. אבל אם ישן שינת קבע אינו חוזר ואוכל ולא שותה, אלא אם כן התנה לאכול או לשתות. והרגיל לשתות בלילה אחר השינה מותר לשתות בלא תנאי.

יום שלישי, עשרה בטבת, יהפך לשמחה

היום הוא תענית ציבור, יום האסור באכילה ושתי', לפי שבו סמך מלך בבל על ירושלים. חולים פטורים מלהתענות וכן מעוברות ומניקות המצטערות. קוראים בתורה בתפילת שחרית ומנחה, ומפטירים בתפילת מנחה כבכל תענית ציבור.

הצום מתחיל מעלות השחר (לחשבון 16.1 מעלות: בשעה 5:46).

הלכתא למשיחא: כל הצומות עתידין ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות יום טוב וימי

106) ונתבאר בשיחת ש"פ ויגש, ט' טבת תשמ"ט (בספר השיחות במקומו).

107) וראה גם ספר השיחות תשמ"ז ע' 243 ואילך.

ששון ושמחה¹⁰⁸. ובלקוטי שיחות¹⁰⁹: "מכיון שעשרה בטבת הוא ההתחלה והסיבה דכל הצומות, הרי כאשר מהפכים אותו ליום טוב, מתהפכים בדרך ממילא כל שאר הצומות ל"ימים טובים וימי ששון ושמחה"¹¹⁰.

מנהג ישראל להרבות בצדקה ביום התענית. נוהגין לשער מה שהיה אוכל ביום התענית, ליתן לעניים בערב.

בשחרית: רק הש"ץ אומר ענגו, בחזרת הש"ץ, בין ברכת גאל ישראל לברכת רפאנו. [וכן אומרו במנחה, כדלקמן].

שכח השליח ציבור להוסיף ענגו, אם עדיין לא סיים ברוך אתה ה' של ברכת רפאנו – יחזור ויאמר ענגו. אבל אם סיים את הברכה – יאמרה בשמע קולנו כיחיד המתפלל, ויחתום "העונה בעת צרה ושומע תפילה". שכח בשמע קולנו – יאמרה בפני עצמה עם החתימה לאחר ברכת שים שלום.

שחרית: אמירת הסליחות בתוך סדר התפילה.

סדר התפלה לשחרית: לאחרי חזרת הש"ץ, תחנון, נפילת אפים, סליחות, אבינו מלכנו הארוך, ואנחנו לא נדע, חצי קדיש. מוציאים ס"ת וקורין ג' גברי בפרשת ויחל משה.

גם במנחה, מוציאים ס"ת וקורין ג' גברי בפרשת ויחל משה. ומפטירין דרשו.

היחיד אומר ענגו בשומע תפלה. הש"ץ - בין גואל לרופא. שכח היחיד ולא אמר, אם נזכר קודם שעקר רגליו, יאמרה לאחר אלקי נצור, לאחר מכן אינו חוזר.

הש"ץ אומר נוסח ברכת כהנים (או"א ברכנו וכו').

סדר התפלה למנחה: וידבר, אשרי, חצי קדיש, ויהי בנסוע, קריאת התורה, הפטורה וברכותי, יהללו, חצי קדיש, שמונה עשרה ("ענגו"), חזרת הש"ץ, תחנון, אבינו מלכנו הארוך, ואנחנו לא נדע, קדיש תתקבל, עלינו, קדיש יתום.

דברי כיבושין אחר מנחה.

108 ונתבאר בלקוטי שיחות חלק טו ע' 412. ושם, גם ע"ד השייכות לעשרה בטבת במיוחד.

ע"ד חיוב סעודה לעת"ל - ראה מג"א הל' ת"ב (סי' תקנ"ב סקי"א). שיחת ב' דר"ה תשנ"ב.

109 חכ"ה ע' 449.

110 וראה גם בשיחת ש"פ ויחי תשנ"ב.

צאת הצום (זמן כוכבים בינונים לאדה"ז) בשעה: 5:01.

ליל שבת קודש, י"ז טבת

סוף זמן קידוש לבנה (לכתחילה) כל הלילה. [בכלל, נוהגים שאין מקדשים הלבנה בליל ש"ק¹¹¹].

שבת קודש, י"ז טבת, שבת פרשת ויחי, שבת חזק

בקריאת התורה נוהגים לעמוד בפסוק האחרון, בסיום הספר.

בסיום הקריאה מכריזים כל הקהל (אנשים, נשים וטף) בקול רם ובשמחה "חזק חזק ונתחזק", אשר הכרזה זו מורה על התוקף של בני ישראל בכל עניני התורה ובאופן של חזקה.

גם העולה לתורה אומר "חזק חזק ונתחזק". אמירת העולה לתורה "חזק חזק ונתחזק" – לא חשיב הפסק, כי הוא שייד לקריאת הסיום. וגם הוא [העולה לתורה] אומר, כי נוסחא שלנו היא "ונתחזק".

נהוג שהגבאים מארגנים התוועדות מיוחדת בשבת זו (בהוספה על ההתוועדות שבכל שבת), ובה יתדברו ויתחזקו בכל עניני יהדות תורה ומצוות. [ובשיחת ש"פ ויחי תש"נ: וזירוז מיוחד בנוגע לביהכ"נ וביהמ"ד זה – שלא יצאו ידי חובתם בהתוועדות זו, ולכן מוכרחני לעורר ולזרז על זה, כדי שלא יתלו הדבר בי, שבגלל התוועדות זו לא ערכו הגבאים התוועדות מיוחדת בקשר לשבת חזק].

נוהגים להוסיף באמירת דברי תורה, ובפרט בשמחה לגמרה של תורה – כולל קבלת החלטות טובות להוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור.

מוצאי שבת קודש, אור לט"ו טבת

בשיחת ש"פ ויחי תשנ"ב (כקביעות שנה זו): מתחיל מהסעודה דמוצאי שבת קודש. . "סעודתא דדוד מלכא משיחא" . . . שבודאי תערך ברוב פאר והדר, ועוד והוא העיקר שתערך ביחד עם דוד מלכא משיחא בראשנו.

111) וראה מג"א סתכ"ז סק"ז. כה"ח שם סק"ל ב. דרה"ח סצ"ג ס"ג. שעה"כ פל"ג סק"ב. וראה רשימת הגר"י ע"ה לנדא, נד' בכפ"ח גל' 986. והארכנו בזה במק"א, והועלה עלי גליון, באתרא קדישא הדין, באתרא דרב (חיפוש: קידוש לבנה). ואכ"מ.

יום ראשון, ט"ו טבת

בשבועות אלו (מתחילת ספר שמות) מתחיל סדר (תעניות) שובבי"ם [ובשנים מעוברות – שובבי"ם ת"ת]. בתורת חסידות חב"ד – ראה הנעתק בהערה¹¹².

יום שני, ט"ז טבת

ניתל: לסיים השיעורים לפני שקיעת החמה.

הלשון ניטל רמז להעדר. וי"א "ניתל" – מלשון (נתלה) תלוי. והוא זמן לידת (פי' ניטל, נאטאל – ברומית) אותו האיש.

מנהג ישראל אשר תורה היא – וכן הוא גם מנהגנו – שבליל ניטל [משקיעת החמה ואילך] אין לומדים עד חצות הלילה. והטעם "כדי שלא להוסיף חיות"¹¹³. ובמק"א נתבאר "שהכוונה ב"לא להוסיף חיות" – הוא בו ובהולכים בשיטתו עתה"¹¹⁴.

קביעותו לא ע"פ מנין בני ישראל אלא ע"פ מנין אומות העולם. וא"כ יש להתחשב עם מנין אומות העולם הנוהג במקום דוקא. ובכל מדינה צריך להיות בליל אידם דמדינה זו בזמן הזה, ע"פ לוח האינם יהודים שבמדינה (ביום כ"ה דעצמבער בארצות הברית, ע"פ מנין המדינה כאן)¹¹⁵.

כיון שענין ביטול לימוד תורה חידוש גדול הוא, אין לך בו אלא חידושו, ולכן אין לבטל אלא לילה אחד.

ע"ד הנהגת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע בליל ניטל וההוראה מזה – ראה שיחת ש"פ וישב תש"נ¹¹⁶. ושם: "דערפון האט מען אויך א הוראה (ונתינת כח) בנוגע לפועל ווי אויסצונצן דעם זמן פון "ניתל" – ניט זיין כבטל ח"ו (כדי לא להוסיף חיות), נאר לתועלת – ובפרט דורך צוגעבען אין עניני חכמה. . אדער אויך מוסיף זיין אין צדקה וחסד,

112) ראה ספר השיחות תשמ"ט ע' 185 בהערה. ולהעיר מאג"ק ח"י ע' רנט. לשמע אוזן ע' קל.

113) ועוד טעמים בשם גדולי ישראל הובאו בספרי טעמי המנהגים, ונז' באג"ק ח"ד ע' שנא. וראה גם לקו"ש חט"ו ע' 554.

114) הביאור בזה, איך יתכן שלימוד התורה יגרום לתוצאות בלתי רצויות – עיי"ש באג"ק.

115) ואם יש ביניהם מנהגים שונים בזה, לנהוג בהנ"ל בלילה שאז חוגגים רוב האינם יהודים, ז.א. באותה הלילה שנתקבלה על רוב האינם יהודים. וראה ספר השיחות תש"נ ח"א ע' 192 בהערה.

116) סה"ש שם.

אדער אין הנהגת הבית וכיו"ב. ועיי"ש בהמשך.
 לימוד חסידות בליל ניטל - ברשימה מחורף תרצ"ה
 (בווין) שגם דא"ח לא הי' כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע לומד
 בליל ניטל. וגם לא למיגרס¹¹⁷.

לענין מצות עונה בליל ניטל - ראה בהערה¹¹⁸.

---

117) וכשחל בליל ש"ק, אמר המאמר למחרת בבוקר. וראה גם היכל מנחם ע' רסח. אבל ראה ברשימה מכ' כסלו תרצ"ג. ולהעיר משיחה קצרה שנאמרה בליל ג' דחנוכה תש"נ.

118) ראה אג"ק חי"ב ע' תכד.

לזכות הרה"ת **יעקב יצחק דוב**
 הלוי בן **חיה רחל**

להצלחה רבה בכל מתוך
 בריאות הנכונה ולנחת יהודי
 חסידי מכל יוצאי חלציו שי'

לזכות

הרה"ת **שניאור זלמן** זוגתו
 מרת **שמחה רבקה** שיחיו

וילדיהם: **אסתר ברכה, איטא**
העניא, אברהם משה, חי' בתי',
חנה וריבה דינה שיחיו

לזכות **יצחק חי שי' בן לינורה**
 תחי' לרפואה שלימה וקרובה

מוקדש לזכות
 משפחת **שקד** ומשפחת
פוברסקי שיחיו

לבריאות הנכונה ונחת יהודי
 חסידי מכל יוצאי חלציהם
 ומתוך הרחבה

לזכות **לוי יצחק בן רייזל**
 לרפואה שלימה